

Çetmi

'nin

SESi
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

YIL:11

SAYI:48

Nisan-Mayıs-Haziran 2009

Prof. Dr. Ahmet DAVUTOĞLU
Dışışleri Bakanı...

**Antalya'da
ve İzmir'de
Çetmililer**

Satılık Hayatım
Dr. Nevzat ŞİPLEME

Antalya'da Çetmililer Pikniğinden

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışları Müdürü
Mehmet BALCI

GSM: 0.536 252 27 09

TEMSİLCİLER

Çetmi	<i>Hüseyin Eşiyok</i>
Anamur	<i>Abdullah Kasap</i>
Karaman	<i>M. Akif Akkoca</i>
Antalya	<i>M. Ali Güven</i>
İzmir	<i>Ahmet Güçlü</i>
İstanbul	<i>Mustafa Güçlü</i>
Bursa	<i>Mahmut Uçar</i>
Fransa	<i>Baki Solmaz</i>
88 Fransa	<i>Bilal Balci</i>

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ

0539 232 04 42

0242 426 25 73

e-posta

kerim.bozdağ@gmail.com

yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin

Banka Hesap Numarası

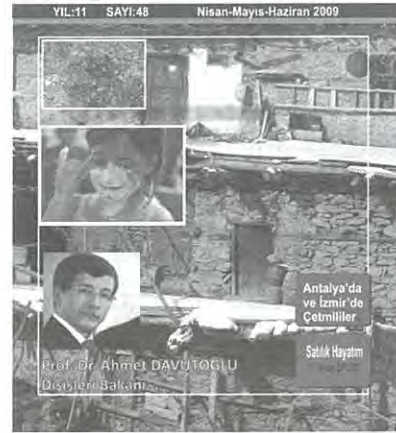
Vakıflar Bankası
Konya merkez Şube
Hesap No: 20513 82

ADRES

Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat:2 No:186
Meram - KONYA
Tel:0332.351 26 67

Tasarım: Murat KÜÇÜK
0.543 566 47 45

Fotoğraflar: Kerim BOZDAĞ

İÇİNDEKİLER

Kapak Fotoğrafı : İrfan ÇAKIR

Selam İle (Kerim Bozdağ)	2
Çetmi'nin Sesinden (Mehmet Balci)	4
Borcunu Öde (Şeref Çilek)	6
Üç Aylar	9
Hicret (Mevlüt Sapma)	10
Sılam (Ramazan Bayram)	11
Antalya'da Piknik	12
Antalya'da Çetmililer	16
İzmir'de Piknik	18
Mezarda Doğum	19
Yitik Torba (Halis Yazıcı)	21
Su Dökülen Şelale Açılışı	24
Selam Olsun (A.H. Tanpınar)	29
Taşkenli Hemşerimiz Ahmet Davutoğlu	30
İçimizden Biri: Ebru Yeni	32
Hatırınız Varolsun (Veysel Boz)	33
Dünden Bugüne (2) (Kerim Bozdağ)	34
Bihter (Nureddin Özel)	37
Www.cetmim.com	40
Satılık Hayatlar (Dr. Nevzat Şipleme)	41
Çocuk Sayfası	44
Çetmi'den Haberler	45
Dağ Eriği, Boz Armut... (İbrahim Ünal)	46
15. Çetmililer...	48

Kerim BOZDAĞ

kerim.bozdag@gmail.com

Selam ile...

Hayat devam ediyor. Yaşamak ve varlığını devam ettirmek her canlı için bir kısım faaliyetler içerisinde bulunup gayret etmekle mümkün.

Kendi kendine var olan ve herhangi bir şeye muhtaç olmadan yaşayabilen bir canlı yoktur yeryüzünde.

Hava, su, toprak, güneş aklımıza gelen her şey bizim varlığımızı devam ettirecek çok çok önemli vasıtalaradır. Bunlardan birinin olmaması hayatın son bulması anlamına gelmez mi? Kendi yerinde sabit duran bir ağaç, çiçek, meyveler, hatta bitkilerin muhtaç olduğu gıdalar onlara tabii vasıtalar kanalıyla ulaşır ve varlıklarını devam ettirirler.

Hareket eden bütün canlılar yaşamak için ihtiyaç duydukları şeyleri temin etmenin gayreti içerisinde çalışır çabalarlar ve varlıklarını sürdürürler. Bu hakikat istisnasız bütün canlılar için böyledir...

Bu noktada yaşayan canlı varlıklar arasında insanoğlunun çok daha farklı ve özel bir konumu olduğu gerçeğini fark ederiz. Bilinen en eski tarihten günümüze kadar insanlığın geçirdiği evreleri gözlerimizde canlandıırırsak ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. İnsanlık medeniyetler

kurmuş, şehirler, mabetler, yollar, köprüler, gemiler inşa etmiş. Silahlar icat etmiş, tuzaklar kurmuş, savaşlar yapmış. İlim, fen bilim demiş önemli keşiflere buluşlara imza atmış... Hele hülasa hep bir mücadele içinde olmuş... Tabi bu mücadele, toplumlara göre insanların inançları doğrultusunda yön bulup şekil almış. ...Ve insanlar inandıkları değerler için yaşamaya ve mücadele etmeye başlamışlar ve öylede devam ediyorlar.

Bizde dergimiz vasıtasıyla doğru kabul ettiğimiz mücadeleye bütün Çetmililer olarak devam ediyoruz.

Umarız gelecek nesiller bu mücadeleyi kesintisiz devam ettirirler.

Dergi hakkında çıktığından bu güne bu köşede yapılması gerekenler hakkında söylenmedik söz kalmamıştır herhalde. Bu son olsun dediğiniz noktada yeni yeni mevzular sıra sıra diziliveriyor önünüze. Şu oldu bu oldu, şöyle oldu böyle oldu... Gibi konularla vakit geçirmek yerine katkıda bulunmayı denesek. Düşüncelerimizi yazsak. Hatıralarımızdan bahsetsek. Olması gerekenler hususunda eksik gördüğümüz şeyleri biz tamamlamaya gayret etsek... Dergimizi çevremize tanıtip etki sahasını genişletsek, alacağımız eleştiriler doğrultusunda daha iyiye doğru ilerletmenin arayışı içerisinde girsek daha güzel olmaz mı?

İzmir, Antalya, Bursa ve Konya'da bulunan hemşerilerimiz bulundukları şehirlerde bir araya gelerek dayanışmanın birlik ve beraberliğin en güzel örneklerini verdiler. Bu etkinlikler bundan böyle yeni kalıcı kazanımlarla kesintisiz devam eder ümidindeyiz.

Dergimiz sayfalarında yer alan yazılar ve fotoğraflar, takdir edersiniz ki elimizde bulunan imkânlarla sınırlı olmakta ve ancak bulabildiklerimiz, alabildiklerimiz yayınlanmaktadır. Daha fazlası, daha iyisi için hepimizin gayret göstermesi gerekmektedir.

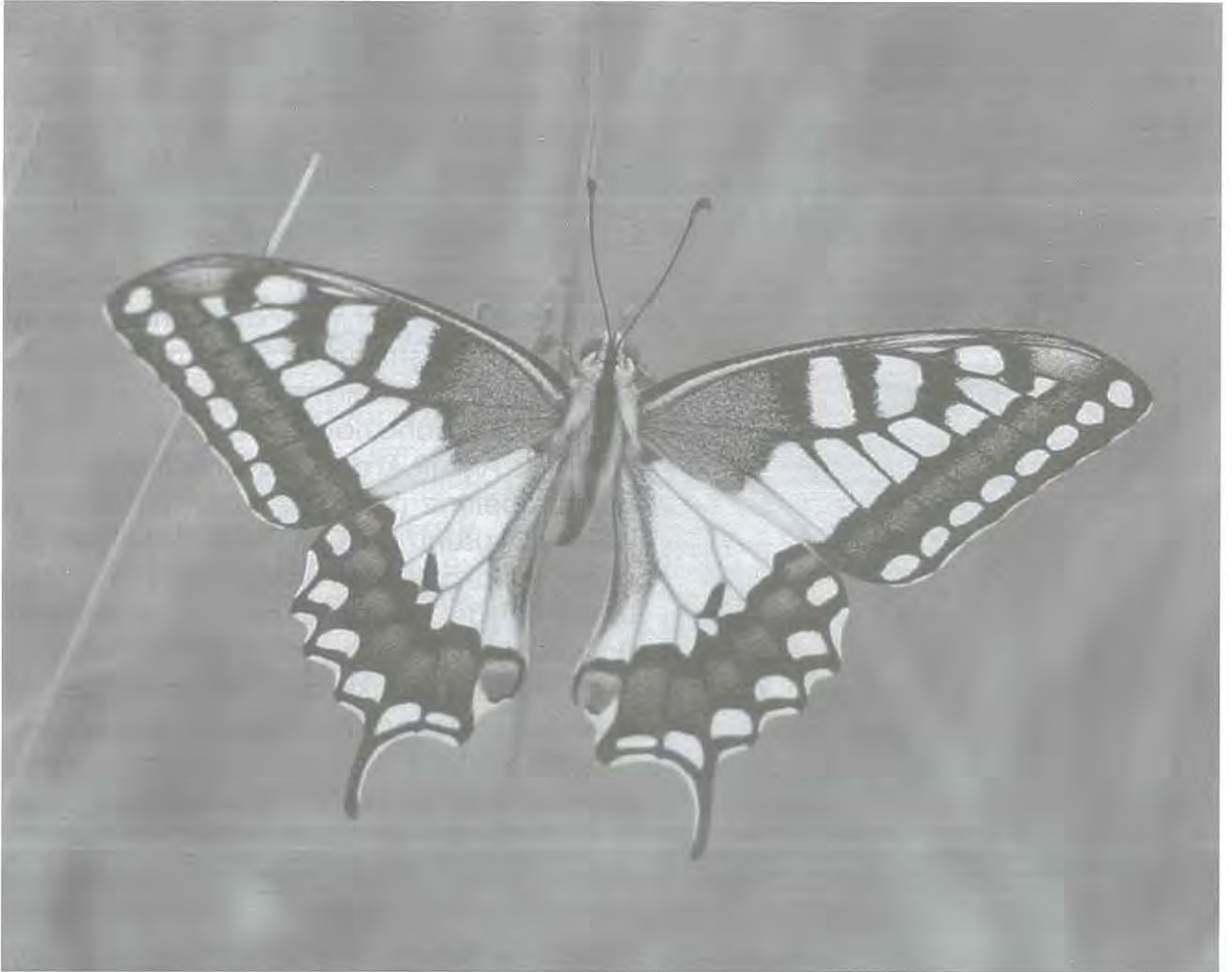
Dergimizin yayını duyan herkesi imrendirecek güzelliklerle devam etsin. Bu hizmetler başkalarına da yol gösterip yön buldursun. Dergimize vakfımıza hatta belediyemize sahip çıkmalı onları yaşatma mücadelesinde karınca kararınca da olsa bizimde katkımız olmalı. Hepimiz biliriz ki, sahip olunan bir şeyin kıymeti onu kaybedince daha iyi anlaşılır. Bizler bin bir emeklerle elde ettiğimiz değerleri onlara sahipken korumasını bilelim.

Yüreğimizi burkan ölüm haberleri ile sevdiklerimizi bir bir uğurluyoruz.

"Ölüm bu, güzel şey, budur perde ardından haber;

Hiç güzel olmasaydı, ölür müydü peygamber?" diyor Üstad Necip Fazıl...

Baki olan ölüm bizi yakalamadan ölümsüzlüğü tatmanın şuuruna varmak ve bu uğurda mücadele etmek dileğiyle...

Mehmet BALCI [Vakıf Başkanı]

Çetmi'nin Sesinden

**"Sizden biri
yarım hurma da
olsa sadaka vermek
suretiyle kendisini
cehennemden
korusun."**

(Hadis-i Şerif)

Değerli dostlar, bu satırlardan bu güne kadar birçok kere vakıfların öneminden, yerine getirdiği önemli hizmetlerden, vakfımıza yardım etmenin görevimiz olduğundan, yardım vermeye hepimizin ihtiyacı olduğundan söz ettik. Allah'ın bize ihsan ettiği mallarda başkalarının da hakkı var. Bunu hak sahiplerine ulaştırmak mecburiyetindeyiz. Belki başımıza gelen bazı sıkıntılar vereceğimiz az bir sadaka ile bertaraf edilebilir. Bir fakiri sevindirmek bizi içine düştüğümüz streslerden kurtarabilir. Durumumuza göre azda olsa bir şeyler vererek kendimizi korumalıyız.

Abdullah b. Mesud (R.A) den rivayet edilen bir hadiste efendimiz: "Sizden biri yarım hurma da olsa sadaka vermek suretiyle kendisini cehennemden korusun." Buyurmuştur. (Ahmed b. Hanbel)

Zenginler versin bizim neyimiz var demeyelim. İmkânımız ölçüsünde vermeye kendimizi alıştıralım. Samimi duygularla vereceğimiz küçük bir meblağ, başkasının verdiği milyarlardan daha hayırlı ve bereketli olabilir.

Hız. Aişe (R.A) dan rivayet edilen bir sözünde Peygamberimiz (S.A.V) , "Sizden biri tayını veya deve yavrusunu büyüttüğü gibi, Allah'da sizden birinin sadaka olarak verdiği hurma veya lokmayı Uhud Dağı kadar büyütür." Buyurmuştur. (Tabarani)

Allah C.C. Kur'an-ı Mübinde; "Ey iman edenler! Kazandığınız güzel şeylerden ve topraktan sizin için bitirdiğimiz ürünlerden başkaları için harcayın..." (Bakara 267)

"Şeytan sizi fakirlik ihtimaliyle korkutur ve size cimriliği telkin eder. Oysa Allah size bağışlanma ve bolluk sözü veriyor. Allah bol imkânlarla sahiptir ve bilgisi de sınırsızdır." Buyurur. (Bakara 268)

Cebimizden, kasamızdan, kesemizden vereceğimiz az bir miktarla fakir düşeceğimizi, malımızın eksileceğini şeytan bize telkin edebilir. Bizi vermekten alıkoyabilir. Hâlbuki söz sultanı efendimiz bir hadislerinde, "Üç şey vardır, onlara yemin ederek size söz söyleyeceğim, onu iyi öğreniniz.

1 Bir kulun malı sadaka vermekten dolayı eksilmez.

2 Bir kimse zulma uğrayıp ta sabrederse Allah onun şerefini artırır.

3 Dilencilik kapısını açan kula Allah fakirlik kapısını açar." Buyurmuştur. (Tirmizi, İbni Mace)

Hadis-i Şeriflerin ve Ayetlerin ifadesiyle sadaka malı eksilmez. Verdiğimiz sadakalar bire karşılık on mislinden başlamak suretiyle yedi yüz misli ve dahada fazlasıyla en çok ihtiyacımız olduğu bir günde karşımıza çıkacaktır.

Enes b. Malik (R.A) den rivayet edilen bir Hadiste de Resulullah (S.A.V) " Sadaka Allah'ın gazabını söndürür ve çirkin şekilde ölmeyi önler." Buyurdu (Tirmizi, İbni Hibban)

Bir başka Ayette de Allah C.C. " İşte sizler Allah yolunda infak etmeye çağrılıyorsunuz, buna rağmen bazılarınız cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse artık o, artık kendi nefesine cimrilik eder. Allah ise ganiy (Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan) dır. Fakir olan sizlersiniz. Eğer siz yüz çevirecek olursanız, sizden başka bir kavim getirip değiştirir. Sonra onlar sizin benzeriniz de olmazlar." Buyurur. (Muhammed Suresi 38)

" Şüphesiz Allah c.c. adaleti, ihsanı, yakınlarla vermeyi emreder..." (Nahl 90)

" Size ne oluyor ki, mallarınızı Allah yolunda harcamıyorsunuz? Oysa gökyüzünün ve yeryüzünün mirası

Allah'ındır..." (Hadid 10)

Kıymetli kardeşlerim, cömert olmaya infak etmeye teşvik eden yüzlerce ayet ve hadis vardır. Bu ayet ve hadisler ışığında sizi yine yakınımızda bulunan ve bizim olan Çetmililer vakfına yardım etmeye çağırıyorum. Bu vakıf bu güne kadar sizlerin cömertliği ile birçok hayırlı hizmetlere vesile oldu. Gücümüz oranında hizmetimiz artacak. Dokuz Ağustos günü yapacağımız Çetmililer Dostluk ve Hoşgörü gününe hepinizi davet ediyor, vakıf yararına açacağımız kermesimize azda olsa katkılarınızı bekliyorum.

Buradan bir çağrı da bu güne kadar vakfımızdan burs alıp iş ve meslek sahibi, amir, memur ve işçi olarak para kazanmaya başlayan kardeşlerime yapmak istiyorum. Niçin vakfımızla ilgi kurmuyorsunuz? Verdiğiniz sözlere neden sadık kalmıyorsunuz? Şeytan sizide mi fakirlikle korkuttu? Dünyalıklar çokmu tatlı geldi? Ahde vefaya ne oldu? Alırken güzelde vermek zormu? Bu duyarsızlığınızı devam ettirir ve vakıfla irtibat kurmazsanız isimlerinizi dergi aracılığı ile ifşa etmek zorunda kalacağız. Dua ve selamlarımla...

Şeref ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

BORCUNU ÖDE

Sevgili Dostlar;

Yokken var olduk, kendimizi bir aile ortamında bulduk. Hiçbir güce kudrete, akıla izana sahip değilken sahip olduk. Mal mülk, para pul, ev bark, eş dost derken çok şeye sahip olduğumuzun farkında mıyız? İnsan dünyaya geldiği andan itibaren nefes alıp verdiği sürece dünya nimetlerinden faydalanarak hayatını devam ettirmekte. İstifade ettiği her nimete karşılık yapması gereken bir vazifesi, borcu olması gerekmez mi?

Veryüzünde canlı cansız bütün varlıklar görevini yapmaya, borcunu ödemeye çalışırken; insanoğlu ne yapıyor? O zaman biz de öyle yapalım.

Öncelikle; bizi yaratan, bunca nimeti veren Allah'a görevimizi yapalım, borcumuzu ödeyelim. Sonra kendimize, anamıza babamıza, akrabalara komşulara olan vazifelerimizi yapalım. Sorumluluk bitmez sevgili okuyucu; çalıştığımız işyeri, yaşadığımız mahalle, şehir, ülke, dünya... Kısaca yaşantı gereği

ilişki içinde olduğumuz herkese karşı yapmamız gereken görevlerimiz var.

Bir de... Bir de ÇETMİ' YE karşı görevimiz, borcumuz var unutmayalım. Çetmi'de doğduk büyüdük, ekmeğini yedik, suyunu içtik. Dağlarının taşlarının havasını soluduk, yollarının tozunu yuttuk.

Dağında taşında yetişen, gıda alabileceğimize inandığımız,

hazmedebileceğimizi düşündüğümüz,

kuzukulağı, selem, ilan burçağı gibi yer üstündeki otundan,

yeraltındaki tomata ve pancarına kadar neyi varsa gıdalandık. Damarlarımız da dolaşan kanın, dizlerimizdeki dermanın, gözümüzdeki ferin

hammaddesi Çetmi'ye ait. Hiçbir katkı maddesi olmayan, yüzde yüz yerli,

temel gıdamız çavdar ekmeği Çakıllı, Dikmen, Akmunar, Musagölü,

Güneymunar, Ahmadıl gibi yaylalar da yetişti. İkinci temel

gıdamız çikla pilav hammaddesi bulgur Kuzan ya da dere boyunda

su basar da yetişti. Beden hamurumuz Çetmi'de yoğruldu. Bünyemizde

bulunan her hücrede Çetmi'ye iz var. Sadece bedenimiz değil, ruhumuz da Çetmi'de yoğruldu. Adabı edebi, saygıyı

sevgiyi, hürmeti ikramı, oturmayı kalkmayı, susmayı konuşmayı orada öğrendik.

**Bün-
yemizde
bulunan her
hücrede Çetmi'ye iz
var. Sadece bedenimiz
değil, ruhumuz da
Çetmi'de yoğruldu. Adabı
edebi, saygıyı sevgiyi,
hürmeti ikramı, oturmayı
kalkmayı, susmayı
konuşmayı orada
öğrendik.**

Görevimizi yapmış, borcumuzu ödemiş olmak için Çetmi'ye ait değerleri, kültürü, örfü, ananeyi çocuklarımıza aktaralım. Analarımız sütü mayalamak için komşudan damızlık yoğurt alır mayalardı. Biz de çocuklarımızı Çetmi mayası ile mayalayalım. Sıla ile irtibatı koparmayalım, akrabalarla, köylülerle sık sık görüşelim ki, çocuklarımız asıllarından uzaklaşmasın. İçinde bulunduğumuz iletişim çağında hiç de zor değil bunlar. Hepimiz biliyoruz ki, "Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur."

Aynı şehirde yaşayan köylüler mümkün olduğunca alverişlerimizi birbirimizden yapalım ki birbirimize destek olalım. Mesela; Antalya'da mobilya satan bir köylümüz var ise, her Çetmili mobilya ihtiyacını oradan gömeli. Giysi satan bir

köylümüz varsa, bütün giysiler ondan alınmalı. Lokantacı hemşerimiz varsa, dışarıda yenen yemeklerde onu tercih etmeliyiz. Bu şekilde bir birimizi kollamış oluruz. Efendim pahalı verirse ne yapalım? Versin ne olacak? Başkasının ucuzundan kendi pahalımız daha iyi... Ekmeğimiz tuzumuz karışmış, iyi günümüzde, kötü günümüzde, dar zamanımızda yanımızda olabilir. Rast geliriz sofrasına buyur eder. Yolda belde mahsur kalsak, yabancı geçer gider, bizden biri gidemez. Arlanır. Bunlara değmez mi? Ya alışveriş yaptığımız yabancından böyle bir fayda görecektir miyiz?

Dışarıda kazandıklarımızla memleketimize yatırım yapmak da vefa örneğidir. Yaptırdığı evin, bahçenin

yapım işlerinde köyden ustalar işçiler çalıştırmak da köye bir katkıdır. Ekonomik canlılık, hareketlilik kazandırır. Hele hele insanların istifadesine sunulan yol kenarlarına su getirmek, çeşme yapmak gibi hayır işleri memlekete borcunu ödemenin en güzel şekli olsa gerek. Şu anda 35 ve üzeri yaşta olanlar hatırlar. Hayır, işlerine kendini adanmış insanlarımız vardı. Rahmetli Topçu Dayı, Ali Hoca unutamadığım simalar arasında. Eserleri hala hizmete devam etmekte. Şimdi bu tür hizmetleri yapmak çok daha kolay, çünkü makine gücü var, malzeme ve teknik donanım kolay temin edilmekte.

Geçen yaz Akmunar'dan gelirken gördüm. Kemikli Esiği geçince Anırcak yol ayrımına bir çeşme yapılmış. Durdum, haran hayran baktım. Oralarda çok susuzluk çektiğimden mi bilmiyorum, gözlerim doldu. O bölge için hakikaten çok elzem bir ihtiyacı gidermiş. Baki Uslan kardeşimin yaptırdığını öğrendim ve imrendim. Allah razı olsun.

Sevgili Dostlar; Her birimizin birçok hikâyesi ve söyleyeceği birçok sözü mutlaka vardır. Yine her birimizin Çetmi için yapabileceği bir şey mutlaka vardır. Allah borcunu layığı ile ödeyenlerden eylesin... Âmin...

Üç Aylar

ÜÇ AYLAR (Şuhur-u Selase)“Üç Aylar” sonu ramazan ayı ile biten feyizli ve bereketli bir maneviyat mevsimidir. Bu aylar, kameri takvime göre recep, şaban ve ramazan aylarıdır. Bu aylar, rahmet dalgalarının başladığı, manevi huzur ve sükunun kalplere doğduğu, ilahi rahmetin coştığı aylardır. Bu aylar girince, mü'minlerin ruhlarını manevi bir hava kaplar.

Bu mübarek ayların manevi değerine Hz. Peygamber işaret etmiş ve şöyle buyurmuşlardır:

“Recep Allah”ın ayı, şaban benim ayım, ramazan da ümmetimin ayıdır.”

“Ey Allah’ım! Recep ve şabanı bize mübarek kıl, bizi ramazana kavuştur.”

Bu aylar mübarek gecelerle doludur. Recep ayının ilk cuma gecesi, regaib gecesi, yirmi yedinci gecesi de mirac gecesidir. Şaban ayının on beşinci gecesi berat gecesi, ramazan ayının yirmi yedinci gecesi de kadir gecesidir.

Zünnun-i Mısri şöyle der:

“Recep tohum ekme, şaban sulama, ramazan ise hasat ayıdır.”

Mevlüt SAPMA**Konyalılar Camii Müezzin Kayyımı**

İBRETLERLE DOLU BİR YOLCULUK HİCRET

Hicret, Müslümanlar için Mekke'de artarak devam eden baskı zulüm ve diğer olumsuz şartlar sebebiyle Hz. Peygamber ve Mekke'li Müslümanların Mekke'den Medine'ye göç etmelerine verilen isimdir.

Hz. Peygamber, Müslümanların can güvenliğini temin etmek ve İslamı daha uygun bir zeminde yaymak için merkez olabilecek bir yurt arayışı içindeydi. Yasrip (Medine) bu gayeleri gerçekleştirebilmek için stratejik bir öneme sahipti. Sürüp giden işkenceler yüzünden Müslümanların durumu hayli zorlaşmıştı. Hz. Peygamberin izniyle gizlice Medine'ye hicret etmeye başladılar. Hz. Ali, Ömer b. Hattab dışında herkesin gizlice hareket ettiğini belirtir. Onun ise hicret edeceği zaman Kâbe'yi tavaf ettikten sonra orada bulunanlara kendisinin hicret edeceğini haykırarak, "anasını ağlatmak, çocuğunu yetim, karısını dul bırakmak isteyen varsa şu vadide karşıma çıksın" dediğini, fakat hiç kimsenin buna cesaret edip onu takip etmediğini ifade etmektedir.

Bu günlerde Hz. Ebubekir, birçok kez Hz. Peygamberden hicret için izin istemiş, ancak "acele etme, belki Allah sana bir arkadaş verir" karşılığını almıştı. Hz. Ebubekir o arkadaşın Resulullahın kendisi olmasını arzu ediyordu.

Hicrette Müslümanların sahip olması gereken Allah'a sonsuz güven duyma, sıkıntılara göğüs germe, fedakârlık gibi vasıflardan her biri için davranış örnekleri bulunmaktadır. Suhey b. Rumi'nin başından geçenler bunlardan biridir. Kureyşliler onun Mekke'ye gelmeden önce hiçbir mal varlığı olmadığı, bütün mal varlığını Mekke'ye geldikten sonra kazandığı, hicret etmesi durumunda malına mülküne el koyacakları tehdidi ile onu hicretten alıkoymaya çalışmış, bunun üzerine Suhey b. (R.A.) bütün mal varlığını onlara terk ederek Medine'ye hicret etmişti. Allah Resulü bunu öğrendiğinde, "Suhey kazandı." Demiştir. (İbn Saad. c.3)

Hicret günü Hz. Peygamberin elinde müşriklere ait emanetler bulunmaktadır. Herkes kabul eder ki, insan emanetini ancak itimat ettiği kimseye verir. Müşriklerin emanetleri konusunda hala onu tercih etmeleri ve onunda kendisinin canına kastetmeyi planlayanların emanetlerini bile sahiplerine ulaştırmak için yerine bir vekil bırakması gözden kaçmamaktadır. İslam tarihi açısından bir dönüm noktası olan hicret Hz. Ömer tarafından hicri takvimin başlangıcı olarak kabul edilmiştir.

Ramazan Bayram

SILAM

Elimi uzatsam dokunacak gibiyim sanki sana
Ama aramızda dağlar var dokunamıyorum be sılam
Bir adım atsam varacak gibiyim sılam sanki sana
Aramızda dağlar var varamıyorum be sılam

Öyle çok özledim ki sılam ben seni
Yüce dağların başına çıkıp türkü söylemeyi
Öyle özledim ki bağ bahçelerde gezmeyi
Yokluk bağıyor ayağımı gidemiyorum be sılam

Çocukken ayrıldım sılam ben senden
Dönüp dönüp bakıyorum sana gurbet elden
Bazen gelir hasret giderirdim eskiden
Şimdi çok uzaklaştın gelemmez oldum be sılam

Ulan ne olurdu sanki hasta olmasaydım
Eller gibi bende çıkıp varsaydım
Şöyle koca ardıcın dibine oturup bir yaslansaydım
Kader böyleymiş elden bir şey gelmiyor be sılam

Öyle çok özledim ki garip anamı
Başucuna varıp bir fatiha okumayı
Arkadaşlarla beraber gezip tozmayı
Salmıyor gurbet gelemiyorum be sılam

Hani insanı bir sevda misali yakar durur ya
Beni senin hasretin öyle yakıyor sılam
Çok istedim bu yokluk gitsin başımdan
Birde hastalık geldi hiç gelemmez oldum be sılam

Çok özledim kar bekmezleyip yemeyi
En yüksek yere çıkıp yüce dağları seyretmeyi
Yayla göçümünde bir avuç göç gavudu yemeyi
Ne kadar istersen iste zorla olmuyor be sılam

Karların eteğinden bir sarıçiçek koparmayı
Köyün içinde memo diye bağıran Osman dayıyı
Bahçelerde yenen tomata baklayı
Hepsini çok özledim ama gelemiyorum be sılam

Garip Ramazan'a mesken oldu gurbet eller
Hiç arkasına dönüp bakmıyor gidenler
Bazen kendi kendime diyorum ki artık yeter
Hiç faydası olmuyor yine gidemiyorum be sılam

Hiç olmazsa diyorum Çetmililer gününe gideyim
Bütün dostlarla bir bir görüşeyim
Doya doya şöyle bir hasret gidereyim
Sanki ayağıma prangalar vuruluyor gidemiyorum be sılam

Artık yaşlandım Antalya'nın sıcakını çekemez oldum
Her gün senin resimlerine bakıyorum
Gelip buz gibi sularından içmek istiyorum
Susuz kalıp yansamda gelemiyorum be sılam

Garip ramazan gurbet elde hep özlemini çeker durur
Hep seni hayal edip garip garip boynunu bükür durur
Anladım ki artı bu özlemin çaresi yoktur
Artık ümidimi kesmek üzereyim be sılam

28.05.2009 / Antalya

ANTALYA'DA

ÇETMİLİLER PİKNIK ŞÖLENİ

Halis Uçar şiir okurken...

Çocuklar Dondurmaya Doydu...

Çavaf Yarıştı...

Artık sohbet etme, çay içme, gezme ve eğlenme zamanıdır. Küme küme aileler serin çam gölgesi altında çaylarını yudumlarırken, çocuklar her yerde kendileri için güzel oyunlara daldılar. Erkekler günün meselelerini tahlil edip tartıştılar... Top oynayanlar, kepezin başından Antalya'yı temaşa edenler, fotoğraf ve film çekenler... Oraya katılan hemen hemen herkes bir şeyler yapmanın sevincini gururunu yaşadı.

Uzun zamandır birbirini görmeyenler görüştü hasret giderdi... Tanışmayanlar tanıştı... Gözler burada olması gereken kimi isimleri aradı, onların yokluğuna üzülenler olduğu gibi kızanlar dahi vardı. Ama buraya gelemeyenlerin kendilerine göre bir mazereti vardır elbet. Onlarda gelemediklerine üzülmüşlerdir. Bu arada bir köşede sazı ve sözü ile etrafına bir gurup insanı toplayan acıbüber Mehmet türküllere hâkimiyetindeki performansı ile göz doldurdu. Ona eşlik eden diğerleri

hoş anlar yaşattı.

Antalya'da yaşayan Çetmililerin piknik şölenini anlatmak o kadar kolay değil elbet. Oraya katılanların yaşadığı güzelliklerde payı olan hemşerilerimizle bütün Çetmililer olarak gurur duyuyoruz.

Maddi manevi katkıda bulunan hemşerilerimizin tek tek isimlerini zikretmeye kalksak bu sayfeler yetmez... Ancak bu çalışmalara öncülük eden Sayın Mehmet Ali Güven, Yakup Yazıcı, Mehmet Güven ve Niğmetullah Uçar, Gökgün kardeşler Kara fırın Unlu Mamullerine Veysel ve Mustafa Gökgüne, İstanbul Tente'nin sahibi Eyüp Boz'a, Hüseyin Yıldız'a Bursa'dan gelen Mehmet Ünal, Mahmut Uçar'a Alanya Çıtırm Unlu Mamulleri Halis Uçar'a ve vakfımızın başkanı sayın Mehmet Balcı'ya ve Antalya'daki tüm pastacılarımıza kalbi teşekkürlerimizi arz ederiz.

*Antalya Kepez bölgesinde
yaşayan ikibine yakın Çetmilinin
piknik şölenine gerek yer
tahsisinde ve gerekse masa
sandalye temininde yardımcı
olan Kepez Belediye Başkanı
Sayın Hakan Tütüncü'ye ve
Belediye Başkan Yardımcısı
Sayın Gürsel Kaya'ya Çetmililer
adına teşekkürlerimizi arz ederiz.*

Piknik Tertip Heyeti

Kerim BOZDAĞ

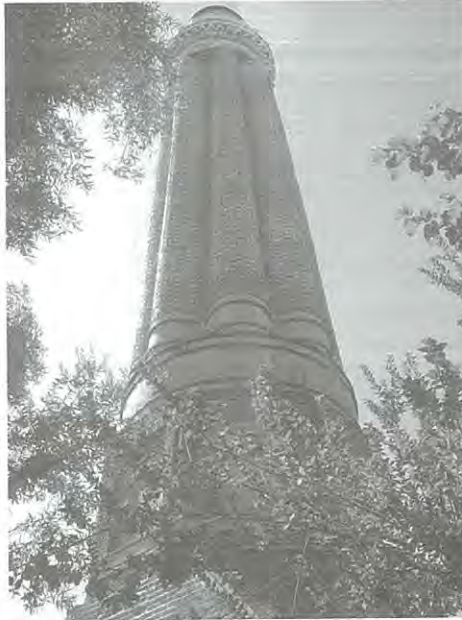
ANTALYA'DA ÇETMİLİLER

Antalya Çetmililer için her zaman bir çekim merkezi olmuştur. Çetmi Konya'nın Taşkent ilçesine bağlı bir kasabadır. Ancak Alanya'ya Konya'dan daha yakındır. Antalya'nın iklim şartlarının elverişli olması nedeniyle özellikle kış aylarında Çetmililer buraya çalışmaya gelirlermiş. 1930'lu yıllar. Köyden kalabalıklar halinde yaşayan ve zorlu bir yolculuğun ardından Antalya'ya çalışmaya gelirler. Önemli devlet işlerinde okul, yol, köprü, kuyu kazma, kök sökme, duvar yapımı gibi işler onların o yıllarda ellerinden gelen işlerdir. Daha çok el emeği, bilek gücü ile çalışırlar. Kazandıkları ile baharın gelmesiyle köye dönerler. Gel zaman git zaman kimi çetmililerde Antalya'ya yerleşmek fikri ağır basar.

Mülk alırlar, iş hayatına atılırlar, ticari faaliyetler yanında elinin emeği ile geçinenlerde buralarda yurt tutmaya başlar. Gençler farklı iş dallarında yetişirler. Ustası oldukları iş sahalarında

ticari faaliyetlere atılırlar.

Her konuda öncü insanlar yaptıkları işle bir diğer yakınını yanına çeker. Ve o günlerden günümüze Antalya'da yaşayan önemli bir Çetmili nüfus yetişir. Bugün bu çetmili nüfusun sayısı binbeşyüzü geçmektedir. Şehrin her tarafında yaşamalarına rağmen genellikle kepez belediyesi sınırları içerisinde Demirgöl (Konyalılar) mahallesi ve sütçüler civarında yoğunlurlar.

Çetmililer yaşadıkları yörenin verdiği imkânsızlıklardanımdır nedendir çok çalışkan insanlardır. Yaptıkları işi sıkı tutarlar. Birbirlerine bağlı ve sılasına düşkün insanlardır. Onların düğün ve nişan merasimleri, cenazeleri birlik ruhunun birbirleri ile kaynaşmanın en güzel örnekleriyle doludur.

Çetmi insanı tevazu sahibidir, elindekiler ile yetinmesini bilir. Halinden şikâyet etmek onun mayasında yok gibidir. Asi ve isyankâr değildir. Mukaddesatına saygılı ve dini değerlere bağlıdır.

Antalya'da bugün için üçyüzseksen civarında çetmili aile ikamet etmektedir. Genellikle inşaat işleri ile uğraşanlar fazladır. Mütahhitlik yapanlar, kalıpçılar, sıvacılar, duvarcılar, fayansçılar vs. çoğunluktadır. Daha sonra pastane işletenler gelmekte. Bunu hemen hemen her iş dalında faaliyet gösteren diğer çetmililer takip etmektedir. Son zamanlarda seracılık ve turizm işi ile ilgilenenlerde vardır.

Çetmililerin yaşadıkları mekânlar genelde gecekondu tabir edilen bölgelerdir. Belediyeler ve devletten hizmet alımı noktasında yeterince yararlanamamaktadırlar. Kendi içine kapanık bir topluluk değildirlir.

Ölenler Antalya'daki mezarlıklara defnedilirken, nadirde olsa kimi cenazeler önceden yaşadıkları mekâna Çetmi'ye götürülmektedir.

Antalya'da kalabalık bir mekânda yaşamanın ve sosyalleşmenin bir neticesi başkalarından kız alıp kız verir olmuşlardır.

Burada yaşayan kimi Çetmililer çeşitli siyasi partilerde yer alıp görev yapmışlardır. Ancak, siyasi eğilim açısından aralarında bir ayrılık gayrılık yoktur. Gerekliğinde birlikte hareket edebilecek önemli bir potansiyele sahiptirler. Burada yaşayan çetmililer, birlikten güç doğar ilkesi ile hareket edip gerçek durumlarını açığa çıkarsalar bütün önemli işlerini kolayca halledebilirler... Bu yolda emek sarfedildiği çalışmalara başlandığı ve ilerde dahada kalıcı hizmetler için güçbirliği yapılacağını duymak, bilmek her çetmiliyi heyecanlandırır ve harekete geçirir...

Antalya'da yaşayan Çetmililer geçmişe nasıl damgasını vurdularsa

geleceğe de damgalarını vuracakları gün gibi aşikâr. Bu bu günlerde yapılan çalışmalardan belli değil mi?

Ahmet GÜÇLÜ

İZMİR'DE ÇETMİLİLER PIKNIĞI

Çetmililer İzmir'de sevgi dostluk ve hoşgörü gününde buluştu. Çetmililer günü 31 Mayıs 2009 pazar günü sabahleyin saat 10.30 da kahvaltı faslı ile başladı. Kahvaltıda hemşerilerimizin ve bayanlarımızın evlerinde özen göstererek yaptıkları börekler, çörekler, kekler yenilerek caylar yudumlandı. Çay servisimizi gençlerimiz büyük bir özveri içerisinde yaptılar. Aramıza katılan vakfımızın değerli başkanı Sayın Mehmet Balcı "birlik beraberlikten kardeşlikten, dostluktan, sevgiden" bahsederek güzel bir konuşma yaptı. Hemşerilerimiz can kulağıyla bu sohbeti dinledi. Bu güzel günde bir kez daha birlikten kuvvet doğduğunu gördük ve yaşadık. Hemşerilerimiz belki bir yıl görmedikleri dostlarıyla sohbeti koyulaştırdı. Sıkı bir kaynaşma içerisinde bayanlarımız, gençlerimiz baş başa vererek hoşgörünün, sevginin, kaynaşmanın anlamını bir kez daha dile getirdiler. Bu arada ara caylarımızı yudumluyoruz çay servisleri kesintisiz devam ediyor. Hizmette sınır tanımayan Çetmili Gençlerimiz hemşerilerimizin arasında pervane olmuş, sanki bende dostlarımıza hizmet edeyim, bende elimi taşın altına koyayım diye canla başla çalışmakta. Değerli dostlar işte Çetmili insanının insana bakış açısı bu birlikteliğin, bu dostluğun, bu hasret gidermenin, yardıma koşmada bende dostlarımızın arasında yerimi alayım, benim yerimde boş kalmasın, bende dostlarla sohbet edeyim, güzel güne bende iştirak edeyim diye Çetmililer bir arada toplandı... 31 Mayıs 2009 pazar gününü iple

Çekenler var sanki her gün soruluyor telefonla aranıyor. Günümüz ne zaman diye soran dostlarımız zannettiğimizden çok fazla dostlar bu güzel günü sahipleniyor Allah onlardan razı olsun. Sevgili dostlar gün öğle vakti namaz saati namaz kılındı öğlen yemek hazırlıklarına başlamak üzere mangalcılar mangal başına, köfte yapanlar kıyma başına, ayrıncılar yoğurt başına, herkes görev yerini aldı... Köfteler hazırlandı, sofralar kuruldu, ayrıncılar yayıldı servise hazır hale getirildi. Servis başladı, sanki Çetimde Çetmililer günü yapılıyorcasına, Çetmideymişiz gibi. Öyle bir ahenk içerisinde gençlerimiz. Aynen sabahleyin olduğu gibi yeniden yerlerini aldılar. Yemeklerimiz yendi sofralar toplandı dualar edildi... Değerli dostlar bu güzel güne katılan ve katılmak isteyipte aramızda olmayan dostlarımıza şükran borçlarımızı sunmaktan kıvanç duymaktayız. Bir beraberliğin sevginin hoşgörünün daha sonuna gelirken, arkasından bir çay faslı daha yapalım dendi. Bir ayrılık çayı içerek, hemşerilerimiz evlerine işyerlerine gitmek için teker teker dostlarla vedalaşarak ayrıldılar. Hemşerilerimiz bu güzel dostluk gününden memnun olduklarını dile getirerek inşallah seneye 2010 yılındaki Çetmililer dostluk ve hoşgörü gününde buluşmak dileğiyle Allaha emanet olun diyerek ayrıldılar... Çetmili hemşerilerimizin bulunduğu bütün illerde Çetmililer dostluk ve hoşgörü gününe iştirak etmelerini canı gönülden arzu ediyorum Allaha emanet olunuz sevgilerimle.

MEZARDA DOĞUM

Gönderen:Hüseyin EŞİYOK

Türk tarihinin Osmanlı asırları üzerine mühürlü olduğu vakitlerin birinde Kasımpaşa'daki zindan arkası kabristanda kavuklu bir mezar şahidesi varmış. Halk buna Meyitzade kabri diye isim vermiş. Fakat kimse niçin böyle denildiğini bilmezmiş, yalnız ağızdan ağza bir tek rivayet dolaşmış, burada falancayla oğlu beraber yatmaktaymış.

Bu Meyitzade kabrinin macerasını araştıran meşhur seyyah Evliya Çelebi bu yer hakkında şu bilgileri vermektedir. Bize Osmanlı cihangirleri ilahi kelimeullah adına Eyre önlerinde savaşırken aralarında kırkına yaklaşmış, şakaklarında kırçılar oluşmaya başlamış bir yeniçeri de vardı, bu yeniçerinin savaşırken aklı sık sık İstanbul'a kayıyor ve altı aylık taze bir gelin olan hanımı ile karnındaki çocuğunu düşünmeden edemiyordu. Çünkü, cihad çağrısı yapılp sefere çıkarken yeniçerinin onları emanet edecek hiç kimsesi yoktu. Bu, gün görmüş asker, ferman padişahın deyip yola koyulmadan önce iki rekat sefer namazı kılmış dua ederek Allah'a şöyle yalvarmıştı: "İlahi ! Halim sana malumdur. Kalbime öyle gelir ki ben seferden dönmeden şu hatuncuk doğuracaktır. Artık çocuğum sana emanet." Kocası sefere çıkar çıkmaz kadıncağız ağır bir hastalığa tutulmuş ve bir müddet sonra da bebeğini dünyaya getiremeden vefat etmiştir.

Mahalle sakinleri bu kimsesiz kadına karşı son vazifelerini yerine getirip, zindan

arkası mezarlığının bir köşesine defnettiler. Fakat kadın öldüğünde karnındaki bebek sağ idi, olmazları olduran Allah o minik yavrunun yaşamasını istemişti. Bebek mezara konulduktan bir süre sonra dünyaya geldi ve hikmeti hüda annesinin vücuduna tırmanıp göğsüne yetişerek emmeye başladı, minik yavrunun annesinin bu ölü memesinde süt bulması, oradan karnını doyurması ve nerede olduğunu bilmeden karanlık bir dünyada kah uyuyarak kah ağlıyarak hayatını devam ettirebilmesi akıl ölçüleriyle izah edilemez. Ama çelebinin araştırmalarına göre gerçek tam anlamıyla böyle idi.

Yeniçerinin karısının ölümünden bir hafta sonra orduyu hümayin Eyre seferinden döndü. Bizim yeniçeri de soluğu hemen evinde aldıysa da nafile kapı duvardı. Acı hakikati öğrendiğinde bir zaman inanmadı, durmadan olamaz diyordu. "Olamaz, ben karımı ve çocuğumu gitmeden evvel Allah'a emanet etmişim, o benim emanetimi korurdu, bunun olması mümkün değil. Yeniçeri olanlara inanmak istememesi üzerine, mahallenin erkekleri ona karısının mezarını gösterdiler. O dağ gibi yiğit adam karısının mezarını görünce, henüz bir haftalık taze toprağa sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı, fakat o da ne? Toprağın altından kulağına bir ses geliyordu. Bu ses bir bebeğin masum çığlıklarından başka bir şey değildi. Adam hemen yerinden doğrulup yanındakilere bağırdı.

"Hey insanlar, tez kazma kürek getirin! Evladım aşağıda sağdır." Şüpheyi birbirlerine bakan mahalle sakinlerinden bir kaçı üzerlerinden ilk şaşkınlığı atıp bir koşu mezarcılardan birinin kazma ve küreğini kapıp getirdiler. Hemen mezar kazıldı. Görülen manzara akıllara ziyanı. Erkek bir bebek annesinin çürümeye başlayan vücuduna yapışmış, göğsünden süt emiyordu. Hayrete şayan olan şey annenin rengi ve şekli değişip çürümeye başladığı halde sağ göğsünün olduğu gibi korunmuş olmasıydı.

Evet, Cenabı Hak masum yavrunun

yaşamasını murad etmiş, tevekkül ehli yeniçerinin ihlaslı dualarını geri çevirmeyerek bir mucizesini daha göstermişti. Evliya Çelebi'nin zikrettiğine göre annesinin koynundan alınan bu çocuk, büyüyüp delikanlı olduğunda ulema sınıfına dahil olmuş ve Sultan Ahmet zamanına kadar itibar gören, sözü dinlenen alim bir zat olarak yaşamıştır. Halk onu daima Meyidzade yani ölü kadının oğlu diye çağırır ve vefat ettiği zaman da yine doğduğu yere, annesinin mezarına defnedilmiştir.

Halis YAZICI

YİTİK TORBA

Sevgili dostlar, yine bir torba derdimiz var. Hikâyesini anlatıp yitik torbayı aramaya çıkalım. Altıparmak lakabıyla tanınan muhterem büyüklerimizden Hasan Yıldız dere mevkiindeki bahçesi ile baskılı arasında içinde anahtar takımı ve bir fıçı benzin olan torbasını kaybetmiş. Ramazan Kocaman'la (Ali usta Ramazan) haber göndermiş. Benim torba yitti bir arayıversin demiş. Pek önemsemedim fakat kendisiyle karşılaştığımda benim torbayı bir ara diye ricada bulundu, torba elin derdi benim deyip aramaya başladık. Aslında anonsta yaptırdı ama yinede bir arayalım.

Torbayı nerede yitirdin?
Hasan dayı geçmiş olsun
Başıma neler getirdin
Altıparmak geçmiş olsun

Yolda yolcu akın akın
Baskılıya iyi bakın
Halise duyurman sakın
Hasan dayı geçmiş olsun

Dereden yola koyuldu
Baskılıda kayıp oldu
Torbalara bir hal oldu
Yazıcı oğlu bul torbayı

Torbanın eşkâli nedir
Kıldan mıdır yünden midir?
Kömür çuvalından mıdır?
Arayalım Hasan dayı

Torbamızın bağı ipten
Bilende olmaz gaipten
Haber çıkmadı garipten
Arıyoruz hasan dayı

Torbayı verdik tellala
Gören bilen var mı ola
Bir haber çıkmadı hala
Yazıcı oğlu bul torbayı

Büyük kayıp torba yitti
Umutlar tükendi bitti
Atan bile sele gitti
Sağlık olsun Hasan dayı

Torba dedikleri nedir
Ya bezden ya ketendir
Bulunmadı ah nedendir
Yazıcı oğlu bul torbayı

Sizin kapınıza geldik
Torbayı buluruz dedik
Zatınıza haber verdik
Yazıcı oğlu bul torbayı

Boğaziçi köylerine
Haber verdik her birine
Torbayı verin yerine
Arıyoruz Hasan dayı

Kavun karpuz acur kelek
O torbaya koymak gerek
Ondanda ayırdı felek
Yazıcı oğlu bul torbayı

Torbayı hemen aradık
Hiçbir haber alamadık
Ne hikmettir bulamadık
Merak etme Hasan dayı

Döner durur çarkı felek
Mevla'dan diledim dilek
Bu torbayı bulmak gerek
Yazıcı oğlu bul torbayı

Torba elin derdi benim
Düşünüyorum derin derin
Aklın nerdeydi senin
Kendin arabul torbayı

Anahtar birde fıçı
Benzin dolu onun içi
Kimse kabul etmez suçu
Yazıcı oğlu bul torbayı

Torba boyladı nereye
Gitti mola esveleye
Müneccim girsin devreye
Bulamadık biz torbayı

Yola düştün gidiyorsun
Niye sitem ediyorsun
Hasan Yıldız sağlık olsun
Bulamadık biz torbayı

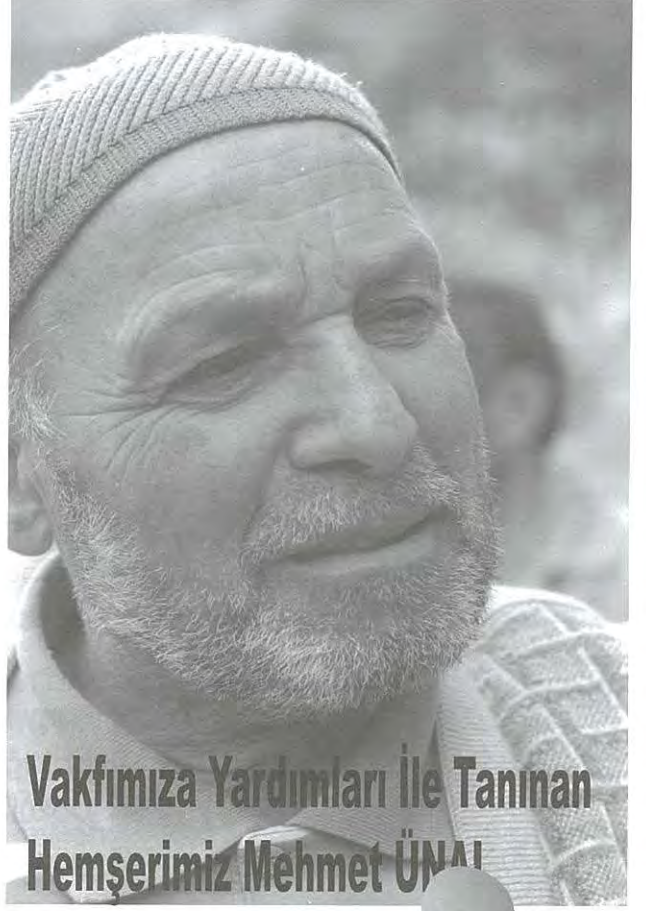
Çabalama sağa sola
Dostlar namazına dura
Torba gitti gelmez yola
Bulamadık biz torbayı

Küskün dargınlar barıştı
İki rakip bir yarıştı
Torba tarihe karıştı
Bulamadık biz torbayı

Baskılının yolları düz
Aradık bulamadık biz
Saygıdeğer Hasan yıldız
Bulamadık biz torbayı

Torba elimizden uçtu
Yıldız gibi geldi geçti
Halis ne hallere düştü
Bulamadık biz torbayı

*Allah rast getirsin dileğiyle
Saygılar sunarım.
H. Yazıcı*

**Vakfımıza Yardımları İle Tanınan
Hemşerimiz Mehmet ÜNAL**

**Bursa'da yaşayan değerli büyüğümüz sayın Mehmet Ünal'ın
oğlu Alparslan Ünal'ın 19.05.2009 günü yapılan nikah
töreninden bir sahne**

SU DÖKÜLEN ŞELALE AÇILIŞI YAPILDI

Belediye Başkanımız Sayın Osman Arı'nın daveti üzerine Konya Valimiz Sayın Osman AYDIN ve beraberindeki heyetle beraber beldemize teşrif ettiler.

Konya Valiliği İl Özel İdaresi ve Çetmi Belediyesi işbirliği ile ortaklaşa düzenlenen Ayboğazi Su Dökülen Şelalesinin açılışı 14 Haziran 2009 Pazar günü yapıldı. Konya Valisi Sn. Osman AYDIN, Taşkent Kaymakamı Sn. Hasan ÇİÇEK, AK Parti Konya Milletvekilleri Sn. Kerim ÖZKUL ve Sn. Mustafa KABAKÇI, İl Özel İdaresi Genel Sekreteri Mehmet KAÇMAZ, İl Genel Meclisi Başkanı Sn. Ali SELVİ,

KONTV Genel Yayın Yönetmeni ve Mevlana Kalkınma Ajansı Kalkınma Kurulu Başkanı Sn. Nurettin BAY, KONTV Ekranların Sevilen sunucusu Süleyman KARACA, MİR Ajans Genel Müdürü Ali AYVAT, Taşkent merkez ve Çevre kasaba Belediye Başkanları, İlçe Daire Amirleri, Çetmi İköretim Okulu Müdürü ve Öğretmenleri, diğer davetliler ve yaklaşık 750 Çetmili hemşerimizin iştirakleri ile açıldı.

14 Haziran Pazar günü Konya Valimizin ve diğer misafirlerin saat 11.00 ' de Çetmimize teşrifi ile Su Dökülene gidildi. Saat 11.30'da açılış yapılarak tören alanına varıldı. Sunuculuğunu KONTV Televizyonunun Sevilen programcısı Sn. Süleyman KARACA'NIN yaptığı protokol konuşmalarına başlandı. Sırasıyla Çetmi Belediye Başkanımız Sn. Osman ARI, Taşkent Kaymakamımız Sn. Hasan ÇİÇEK, Konya Valimiz Sn. Osman AYDIN, Konya Milletvekillerimiz Sn. Kerim ÖZKUL ve Sn. Mustafa KABAKÇI prokotol gereği konuşmalarını yaptılar.

Belediye Başkanımız Sayın Osman ARI açılış konuşmasında

“Sayın Valim

Sayın Kaymakamım

Sayın Genel Sekreterim

Sayın İl Genel Meclis Başkanım

Sayın Milletvekillerim

Sayın İlçe Başkanım

Sayın Daire Müdürlerim

Sayın Belediye Başkanlarım

Sayın İlçe Başkanlarım

Sayın Kontv Televizyonumuzun Yöneticileri

Değerli Misafirler

Kıymetli Çetmililer

Hepinizi saygıyla sevgiyle muhabbeyle selamlıyorum

Hepiniz hoş geldiniz, şeref verdiniz

Bu gün bu açılışımıza gelerek bizleri onurlandıran başta çok değerli sayın valimiz ve siz misafirlerimizi Çetmi halkı adına en kalbi duygularımla selamlıyorum.

Bizlerin çalışmalarında maddi ve manevi desteğini esirgemeyen başta sayın valimize, kaymakamımıza il genel meclisine, milletvekilimiz Sayın Kerim Özkul'a, belediye başkanlarımıza ve işçisinden ustasına kadar herkese her nefere buradan bir kere daha teşekkürlerimi arz ediyorum sağolun varolun.

Sayın valim değerli misafirler bizler 5 yıllık süre içerisinde gece demeden gündüz demeden çalışarak beldemize 50 yıllık hizmet etmenin sevincini ve mutluluğunu yaşıyoruz.

Tabi bizler bu hizmetleri yaparken gerek belediye personelimiz gerek yürekleri temiz, gönülleri açık olan değerli hemşherilerimizin bizlere olan güveni sayesinde gerçekleşmiştir.

Bizde bundan sonra her zaman çetmimiz için bölgemiz için ne lazım geliyorsa aynı azim ve gayreti içerisinde yeni projelerimizi tamamlayıp sizlerin vereceği destekle hep beraber açılışını siz değerli dostlarla yapacağız inşallah

Bu hizmetlerin yanı sıra yaklaşık iki ay içerisinde Ayboğazı su dökülen şelalemizin düzenlenmesi yapılarak bu gün bölge halkının hizmetine sunmanın heyecanı içerisinde aynı inanç ve gayretle yolumuza devam edeceğimizi ümit ediyor. Siz değerli dostları kasabamızda ağırlamaktan onur duyacağımızı belirtiyor. Hepinizi saygıyla sevgiyle selamlıyorum. “ dedi ve konuşmasını tamamladı.

Konuşmalardan sonra Belediye Başkanımız tarafından Konya Valimize ve Milletvekilimiz Kerim Özkul'a, Kaymakamımız tarafından KONTV Genel Yayın Yönetmeni Sn. Nurettin BAY'A birer plaket verilerek hatıra fotoğrafı çekiminden sonra yemeğe geçildi.

Açılışa katılan herkese çorba, pilav üstü kavurma, salata, tatlı, ayran ikram edildi.

Dr. Ali ÖZEL

Suriye Gezisi

Suriye'de Türk Hava Şehitleri Şehitliği

Geçen yazımızda Şam'a gelip otele yerleştiğimizi fakat otele yerleşmeden garipler ya da garip köy olarak bilinen bir köye uğradığımızı, Şam şehrinin yakınına kurulan acayip ya da karmakarışıklığı ile ünlü bir halk pazarından bahsetmiştim.

Şimdide Şam'ın içlerinde gezeceğiz. İlk gideceğimiz yer ünlü Şam çarşısı. Bu çarşı bizim İstanbul'umuzdaki kapalı çarşımız örnek olarak yapılmış. Zaten yaptırın da padişahımız ikinci Abdülhamit'miş. Çarşı Hamit Bazar olarak biliniyor. Adam gibi Hamit çarşısı diyeceklerine bizim gibi kefereye özendiklerinden olacak ki Hamit Bazar diyorlar.

Şam çok kalabalık ve sıkışık bir şehir. Daha öncede yazdığım gibi altı milyon nüfus. O eski dargacık burgacık yollara, sokak ve çarşılara sığmaya çalışıyor. Sıkışıklık çarşıda dahada yoğunlaşıyor. Zor yürünüyor. Buradaki dükkânlar Halep çarşısındakilere göre daha büyük ve çoğunluğu çift katlı. Burada da dükkânlar intizamsız. Ciğerci ile börekçi, yırtım malcı, tatlıcı, kuyumcu, sabuncu, kalaycı, ayakkabıcı vs. yüzlerce dükkân. Bilhassa baharatçılar çok fazla. Zaten daha çarşıya yaklaşıp yaklaşmaz baharat kokusu burun kemiklerini zorlamaya başlıyor. Ortalıkta yayılan onlarca şerbet, salep, çay, dondurma, çerez satıcısı onca kalabalığı iyice sıkıştırıp yürümeyi güçleştiriyor. Esnafın tavrı ise bize göre bir acayip. (Kimse kapıları tutup yakaladığı müşteriyi içeriye tıkmıyor.) Masa başında oturan dükkân sahibi istifini bile bozmuyor. İster al ister alma havasında. Orada mallar teklif edilen fiyatın üçte birine kadar alınabiliyor. Tabi bizim uşaklar, göz alıcı fakat kalite yoksunu mallarla dolu dükkânlara saldırıya geçtiler. Bu arada kaybolmamak için birbirimizle olan teması koparmamaya çalışıyoruz.

Benim iki gün öncesinden barsaklarım bozuktur. Bu bozukluk tam

çarşının ortasında su koyuverince illaki tuvalete gitmeliyim. Bir dükkâna sordum adam tuvaletin biraz uzakta olduğunu belirtip önüme yumruk kadar bir çocuk katıp tuvalete yolladılar. Çocuk önümden pırıldadı. Ben ise arkada ona yetişmeye çalışarak koşturduk. Aynı zamanda geçtiğimiz sokaklara bellik koymaya çalışıyorum ki dönüşte kaybolmayayım. Bayağı bir koşuşturmadan sonra çocuk bana tuvaleti gösterip geri döndü. Tuvalet daracık bir sokakta kadınlar ve erkekler ayrı ayrı sıra olmuşlar ve kuyruklar uzun. Kendine değilde bilmem nesine güvenenler sabırla kuyrukta beklerken bazıları ayrılıp gidiyorlar. Neyse bir şekilde sıra banada geldi. Kapda küçük şu kadar büyük bu kadar diye yazılı. Ben cebimi yoklayıp kendi kendime bozuk parada kalmamış diye söylenirken oradaki biri 650 kilo olduğunu tahmin ettiğim yağ tulumu samimi bir şekilde "Türk-Müslim" dedi. Evet deyince haydi geç beleş beleş dedi. Müslüman kardeşim bana ikramda bulunuyordu. Tuvalete girip çıktıktan sonra adama iki lira verdim. Onların parasıyla yüz lira ki, orada asılı olan fiyatlardan kat kat fazlaydı. Tamam, üstü kalsın bahşış deyip ayrıldım. Adak köşeyi dönüp oradan kaybolana kadar şükran şükran deyip arkamdan bağırdı. Rahatlayıp oradan ayrılması iyide arkadaşları bulma meselesi var. Dönüşte o daracık sokaklarda yolumu şaşırdım. Daldığım sokaklar beni koca çarşının başka bir kapısına götürdü. Başka kapı demek başka yön ya da mahalleye açılan kapı demekti. Bir hayli cebelleştikten sonra benim şaşkınlığımı gören ve halimi anlayan birisi omzuma dokundu. İnsan o anda bir ürperti duyuyor. Genç bir adam. Çorumluymuş. Şam'da bir inşaat şirketinde çalışıyormuş. Dünyanın bin bir türlü hali var deyip çaktırmadan fotoğraf makinemi, kameramı ve cebimdeki paracıkları emniyete aldım. Gene adam iyi niyetliymiş beni arkadaşlarımla

bulunduğu çarşının ana caddesine götürdü. Ana cadde söylediğim gibi adeta bir mahşer yeri araki bulasın. Bir hayli dolaştık ise de nafile. Bilahare arkadaşlarla gitmeyi kararlaştırdığımız yere Emevi camisinin oraya gittik. Bazı arkadaşlar beni aramaya çıkmışlarmış. Neticede tüm arkadaşlar Emevi Camii yakınında buluştuk.

Emevi camisine gitmeden önce cami bitişiğindeki Türk Hava Şehitliğini ve Selahattin Eyyubi'nin türbesini ziyaret edeceğiz. Şehitliğin hikâyesi o kadar hazin. Olay Osmanlı ordusunun uçak türü ulaşım ve aynı zamanda savaş aracı olan aletlerle yeni tanıştığı zamanlar. Osmanlı ordusunda uçak ve onu kullanacak kadro az. Uçaklar ancak kısa mesafe uçuşları yapabiliyor. Fakat illa ki Mısır'a yani Kahire'ye gidilmesi gerekiyor, acil durum. Hiçbir Osmanlı pilotu da o zamanlar İstanbul-Kahire arasını uçmamış. İşte böyle bir zamanda üç cesur gözü pek pilot o zamanki görevi üstlenip Kahire'ye uçuşa geçiyorlar. Yüzbaşı Mehmet Fethi, Yüzbaşı Sadık ve Üsteğmen Nuri beyler. Uçakları yakıt yetmezliğinden ya da teknik bir arıza nedeniyle Şam ve Kudüs arasında Cehennem deresi denen yerde düşüyor. İşte bu üç görev şehidinin mezarları Şam'da Emevi Camisinin yanı başında ve Türk Hava Şehitliği olarak bilinip ziyaret ediliyor. Oradaki görevlinin anlattıklarına göre önceleri şehitlik bakımsız ve harapmış. Kültür Bakanlığımızın gayretleri ile şimdi bir çiçek bahçesi olmuş. Yine oradaki görevliye göre bilhassa bakanlık genel müdürü Mehmet Özel beyin çok emeği geçmiş. (Kardeşi olduğumu söyleyince, adamın bir boynuma atılıp sarılmadığı kalmıştı.)

Şehitlik ile Salahaddin Eyyubi türbesi yan yana. Salahaddin Eyyubi'nin türbesi insan kaynıyordu. Bizde o türbeye yöneldik. Bizim insanlarımız genelde Salahaddin Eyyubi gibi bir fıkıh âlimini, eşi az bulunur bir devlet adamını, belki eşi hiç bulunmayacak İslam müdafii ve komutanını pek tanımazlar. Onun esas kökeni Azerbaycan taraflarıymış. Babası Necmeddin Bey Irak'a gelerek büyük Selçuklu devletinin hizmetine girmiş. O

zamanlar Irak Suriye havalisine hatta güneydoğu Anadolu'ya Selçuklu Atabeyi Zengibey hükmediyormuş. S. Eyyubi bu Zengi beyin hizmetine girmiş. Ve daha çocuk denecek yaşta Urfa'nın haclı sürülerinden temizlenmesinde büyük başarı göstermiş. Hemen akabinde Şii ve harici görüşlü ve suni görüşlülere kan kusturan Fatımiler üzerine yürümüş. Haçlılarla işbirliği yaparak ehli-sünnete tuzak kuran Fatımi devleti alt edilerek Mısır Türk Atabeyi Zengi beyin idaresine geçmiş ve Salahaddin Eyyubi daha yirmi yaşındayken mısır'a sadrazam olmuş. Zengi beyin ölümünden sonra da Mısır Suriye Irak Güneydoğu Anadolu Filistin ve Kudüs'ü kapsayan Eyyubi devletini kurmuş. Bütün ömrü ehli-sünnete karşı olanlar ve haçlılarla savaşmakla geçmiş. Kudüs'ü defalarca haclı sürülerinden geri alarak, o mukaddes beldeleri asla Yahudi ve Hristiyanlara yar etmemiş.

Salahaddin Eyyubi ve daha nice kahramanlar canları ve kanları pahasına İslam'ın mukaddes mevkilerini korumuşlar. Ama şimdi Araplar ikiyüzlülükleri, açgözlülük kin ve nefretleri yüzünden Yahudilerin kölesi durumuna düşüp kurbanlık mallar misali Yahudilerce boğazlanmayı bekliyorlar. Salahaddin-i Eyyubi hakkında yüzlerce kitap yazılmış ve dünyaca tanınıp bilinen (bizler hariç) bir büyük İslam mücahididir. Bence bu büyük insan her halükarda dualar ve fatihalarla anılmayı çoktan hak edenlerdendir.

Sıra Emevi camisinin ziyaretine geldi. Camiye girmeden İslam devletleri arasında önemli bir yer tutan Emevi Devletinden bahsedelim. Devlet esas itibari ile hile ve desise üzerine kurulmuş. Dört halife döneminden sonra kurulan ilk İslam devleti. Bu devletin kurucuları Kureyş kabilesindenmiş. Peygamberimiz nasıl Kureyş'in Haşimi kolundansa Emeviler Kureyş'in Ebu Ümeyye kolundanmış. Yani iki üç kuşak geride peygamberimizin atası ile Ebu Süfyan'ın atası birleşiyorlarmış. Ebu Süfyan Abbasi devletinin kurucusu Muaviye'nin babası oluyormuş.

Ebu Süfyan İslamiyetin ilk gününden itibaren peygamberimize düşman, her fırsatta onu yok etmeye çalışan bir zalimmiş. Bedir, Uhut ve Hendek savaşlarının düzenleyicisi kışkırtıcısı. Komutanlığını yaparak putperest Kureyşlileri peygamberimiz üzerine saldırtmış. Kendisi Kureyşin şeflerinden olduğu için kâfirleri kolayca yönlendirebiliyormuş. Diğer yandan Peygamberimizin hanımlarından Ümmü Habibe... Ayrıca Peygamberimizin iki kızı da Ebu Süfyan'ın gelinleriymiş. Ama İslam'ın inisi ile oğullarına Peygamberimizin kızlarını boşattırmış. İşte böylesine yakın akrabalığa rağmen Ebu Süfyan İslam ve Peygamber düşmanlığından bir an bile geri kalmamış. Ancak Mekke'nin fethinde korku belasına Müslümanlığı kabul etmiş ya da öyle görünmüş. Huneyn savaşından sonra Peygamberimiz kendisine yüz deve hediye ederek İslama daha fazla ısınmasını sağlamış.

İşte Emevi devletinin kurucusu olan Muaviye böyle bir babanın oğluymuş. Amma Muaviye daha önce Müslüman olmuş. Muaviye bazı kitapların yazdığı gibi Peygamberimizin vahiy kâtibi değilmiş. Yalnız Hudeybiye antlaşmasında zabıt kâtipliği yapmış. Hz. Osman zamanında Şam valiliğine tayin edilmiş. Şam valisi iken çeşitli desiselerle halifelîği ele geçirerek Emevi devletinin temellerini atmış. (Bu hususta sonraki sayılarda daha geniş bilgiler verelim.)

Neyse Emevi Camisi bir harika, bir alâmet. Caminin çok geniş bir bahçesi var. Mermerlerle kaplı olan bahçe bakımlı ve temiz. Şadırvanlardan sular şarlıyor. Caminin oturuşu daha çok uzunlamasına dikdörtgen şeklinde. Tavan çok yüksek ve onlarca direk üzerine oturtulmuş. Tavan döşemesi ile direkler hemen hemen tümüyle ahşap. Neredeyse bindörtüyüzl önce yapılan cami dimdik ayakta.. (Yedi yüz yıllarında Şam'daki Müslümanların artması üzerine bir mescit olarak yapılan cami sonraları ihtiyacı karşılayamaz duruma gelmiş. Bunun üzerine caminin hemen yanına şu anki ve yıkık durumdaki Hz. Yahya Peygamber adına yapılan kilise değerinden çok fazlasına satın

alınarak cemi o yönde genişletilmiş.) Zamanla içindeki çeşitli onarım ve eklemelerle cami şimdiki halini almış. Caminin içi çok kalabalık. Her milletten insan hayranlıkla geziyor. Caminin bir baştan diğer başa ucu gözükmez desem mübalağa olmaz. Camide insanlar kendi mezhep ve meşrebine göre ibadet yapıyor. Kimisi namaz içerisinde sağa sola bakıyor. Kimileri namaz içerisinde bizim alışkın olmadığımız ek tekbirler alıyor. Bir köşeye uzanmış Kur'an-ı başının altına koyup uyuyanların yanında goraf goraf oturup zikredenlerle ilahiler okuyanlar, tespih çekenler, düşüncelere dalıp gözyaşı dökenler, hiçbir şey yapmadan bir köşeye kıvrılıp horul horul horuldayanlar. Bu görüntüler bizlere çok tuhaf geliyor. Bunlar mezhep ve tarikatların farklı yorumlarından kaynaklanan uygulamalar olsa gerek.

Caminin bir köşesinde Hz. Yahya'ya ait olduğu, ya da onun adına yapıldığı söylenen bir kuyu var. Bu kuyu vaftiz kuyusuymuş. Vaftiz, yeni doğan çocukların rahiplerle kutsanmış bir su ile ilk defa yıkanmasıymış. Bu işi de ilk defa Hz. Yahya yapasıymış. Bu yüzden bu Peygamber vaftizci Yahya olarak anılmış. Vaftiz kuyusunun etrafını çeviren onlarca Hristiyan dualar edip yakarıştı bulunuyorlardı. (Hz. Yahya, Hz. Zekeriya ile Elisa Elizabeth oğluymuş. Hz. İsa ile teyze çocuklarıymış. Hz. Yahya Tevrat şeriatı üzerine Yahudilere peygamber olarak gönderilmiş. Önceleri Hz. Musa'ya inen Tevrat üzerine hareket eden Hz. Yahya teyze oğlu Hz. İsa'ya indirilen İncil'i ön plana çıkarınca (Ki Hz. İsa'da, Yahya'da Yahudi'dirler.) Yahudilerin hışmını çekmiş. Çünkü onlar tahrif edilmiş ve semavatla alakası kalmamış Tevrat'tan başka bir kitap ve Hz. Musa'dan başka bir peygamber tanımıyorlar. Hz. Musa'yı da önder ve kral olarak biliyorlarmış.

Tabi İncil'i ön plana çıkaran Hz. Yahya cezasız bırakılmıyor. Peygamberler katili Yahudilerce ve onların kralı Herat tarafından öldürülen Hz. Yahya'nın vücudu parçalara ayrılıp çeşitli bölgelerde toprağa verilmiş. Başının da Şam'daki Ümeyye camiinde olduğu söylenilmiş.

Caminin bir köşesinde imamın makamı olduğu anlaşılan bir bölüm var. Burası üç dört basamakla çıkılan ferah odalı bir yer. Bu makamın önü insan yığılı. Guruplar halindeki insanlar hocayla görüşme sıralarını bekliyorlar. Biz rehberimizi içeri yollayıp böyle bir Türk gurubuyla görüşüp görüşmeyeceğini sordurduk. Rehberimiz yolcu olduğumuzu vaktimizin az olduğunu söyleyince birkaç arkadaş hemen huzura alındık. Hıca 80 yaşlarında olmasına rağmen dimdik. Uzun boylu nurani yüzlü saç sakalı edepli kesilmiş etkileyici bir zat. Bizleri kırık bir Türkçe ile karşıladı. İkrâm için etrafındakilere talimat verdi ise de biz vaktimizin olmadığını söyleyerek teşekkür ettik. Bekleyen onca kalabalığa bakılırsa hoca çok malumatlı ve akil birisi. Hoca kısa bir sohbetten sonra aynen şunları söyledi.. Siz yani Türkiye varsa ancak bizler, yani Suriye ve Arap milletleri vardır. Türkiye varsa İslamiyet vardır. Gazi M. Kemal ve bir avuç arkadaşı olmasaydı bu bir avuç insan, Anadolu Müslüman Türklüğünü harekete geçirmeseydi, Hristiyan hışmı Anadolu'da yok edilmeseydi şimdi bu minarelerden ezan sesleri yerine çan sesleri yükselecekti. Bizim gözümüz kulağımız Türkiye'nin üzerinde. Türkiye'nin bu yoğun Yahudi, Hristiyan ve Siyonist oyunlarına gelmemesi için dua etmekteyiz. Hocanın lafları bunlar. Suriye'deki bir muhterem hoca ile kendi düşüncelerimin birebir çakışması hayretimi çekmişti.

Emevî camisinden daha yazacak çok şey var. Ama işi uzatıp sizleri çileden çıkarmak istemiyorum. Öğleden sonra saat iki civarında yemeğe gidildi. Çok dar ancak iki kişinin yan yana yürüebileceği ara sokaklardan geçerek Osmanlı mutfak diye bilinen bir yere geldik. Geniş kapsamlı iki katlı yaygın bir bina. Eski kesme taşlardan yapılmış ve sağlam. Binanın ortası avlu iki kat üzere sıralanmış odalar var. Yani burası otel. Ortadaki avlu lokanta olarak düzenlenmiş geniş ve ferah, tıklım tıklım. Yerimiz önceden ayrıldığı için sıkıntı çekmedik.. Yemekleri daha ziyade et ağırlıklı ve çok acılı baharatlıydı. Mezeleri hemen hemen

bizimkiler gibiydi. Lokantanın duvarları yağlı tablolar ve resimlerle dolu. Tabi tabelalar Arapça ve sülüs yazılı olduğu için okuyamıyoruz.

Herkes yemeğe yumulmuşken bir kösedeki masadan çekişme sesleri yükseldi. Çekişme şiddetlendi ve ana avrat düz gider bir hale geldi. Lokantayı çalıştıranlar zaman zaman çekişmeye katılıyorlardı. Çekişmenin kavgaya dönüşeceği sırada birileri tarafından bir taraf dışarı çıkarıldı. Rehberimizin tercümesine göre bir gurup Amerika'nın İsrail'in Kudüs ve Filistin politikasını haklı bulurken, bir gurupta onları vatan hainliği ile İslam düşmanlığı ile itham ediyormuş. Lokanta sahipleri bu son guruptanmış.

Ben duvarlara göz gezdirirken, duvarların en üst köşelerinde taşlara oyulmuş Yahudi yıldızları gördüm. O yıldızlar köşelere sanırım çok eskiden çok ustaca yerleştirilmişti. Lokantanın idari odasına gidip oradaki düzgün durumlu gence o köşeleri gösterdim. Genç İstanbul'da iktisat tahsili yapmışmış. Türkçe olarak o şekillerin farkında olmadığını yana yakıla anlattı. Hemen üçgen motiflerin oradan kaldırılacağını söyledi ve bana hassasiyetimden dolayı teşekkür etti ise de pek inandırıcı bulmadım. Konuyla ilgili azıcık konuştuk. Adam her şeyden tarihi gelişmelerden bi haber. Körü körüne bir yerlere kindar ve düşman. Tarihi bakımdan, Arap Yahudi ve İsrail ilişkilerini anlatan bir kitap tavsiyesi istedi. Bende Dr. Ahmet Susa'nın Tarihte Araplar ve Yahudiler kitabını okursa çok şeyler öğrenebileceğini söyleyip yemek masasına döndüm. (Bu Araplar ve Yahudiler kitabını mutlaka okumaya çalışın. Dünyada nelerin döndüğünü daha iyi anlayacaksınız.)

Taşkentli Hemşerimiz Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu Dışışleri Bakanı Oldu

Ülkemiz ve dünyayı yöneten önemli isimler arasına Dışışleri Bakanı olarak katılmayı başaran hemşerimiz Sayın Ahmet Davutoğlu Taşkentlidir. Kendileri Davutlar sülalesindendir. Babası Mehmet Davutoğlu 1931 yılında Taşkent'te doğdu. 1949 yılında evlendi. Üç kızı ve bir oğlu oldu ve eşi 1963 yılında vefat etti. Hemşerimiz Ahmet Davutoğlu'nun hayat hikâyesini aşağıda okuyacaksınız. Kendisinin Stratejik Derinlik isimli eserinden kısa bir pasaj ekliyoruz.

"Türkiye'yi çevreleyen yakın kara, yakın deniz ve yakın kıta havzaları, coğrafi olarak dünya ana kıtasının merkezini, tarihî olarak da insanlık tarihinin ana damarının şekillendiği alanları kapsamaktadır. Soğuk savaş sonrası dönemin getirdiği dinamik uluslararası ve bölgesel konjonktürde en yakın havzasından başlayarak dışa açılması kaçınılmaz olan Türkiye'nin stratejik derinliğinin yakın kara, yakın deniz ve yakın kıta bağlantıları ile yeniden tanımlanması ve bu derinliğin jeopolitik, jeoekonomik ve jeokültürel boyutlarının dış politika parametreleri olarak kapsamlı bir şekilde yeniden değerlendirilmesi gerekmektedir. Modernite Avrupa-merkezli bir tarihî sürecin eseri; küreselleşme ise kaçınılmaz bir şekilde başta Asya olmak üzere bütün insanlık birikimini tarihin akış seyrinde tekrar devreye sokacak unsurlar taşımaktadır. Tarihî birikimi etkin bir açılıma temel sağlayacak toplumların öne çıkacağı bu süreçte Türkiye Tarihî derinliği ile stratejik derinliği arasında yeni ve anlamlı bir bütün oluşturma ve bu bütünü coğrafi derinlik içinde hayata geçirme sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Stratejik açıdan mihver bir ülke olan Türkiye, bu sorumluluklarının gereğini yerine getirmesi durumunda, yeni dengelerin oluşacağı daha istikrarlı uluslararası konjonktürlere daha uygun şartlarda giren merkez bir ülke konumu kazanacaktır"

Stratejik Derinlik / Türkiye'nin Uluslararası Konumu
Ahmet Davutoğlu
Küre'Y

Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu Kimdir?

26 Şubat 1959'da Konya'da doğdu.

Ortaöğrenimini İstanbul Erkek Lisesinde tamamladı.

198384 eğitim öğretim yılında Boğaziçi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Ekonomi bölümlerinden mezun oldu.

Boğaziçi Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünde yüksek lisans, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünde de doktorasını yaptı.

1990 yılında, Malezya International Islamic University'de yardımcı doçent unvanı ile çalışmaya başladı. Üniversitenin Siyaset Bilimi bölümünü kurdu ve 1993 yılına kadar bu bölümün başkanlığını yürüttü.

1993 yılında Doçentlik unvanını aldı.

19951999 yılları arasında Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yaptı.

19982002 yıllarında, Silahlı Kuvvetler Akademisi ve Harp Akademilerinde misafir öğretim üyesi olarak ders verdi.

3 Kasım 2002 yılında yapılan genel seçimlerin ardından 58. Cumhuriyet Hükümeti döneminde, Başbakan Baş müşavirliği ve Büyükelçilik görevine atanan Davutoğlu, 59. ve 60. Cumhuriyet Hükümetleri döneminde de bu görevlerini sürdürdü.

19992004 yılları arasında Profesör unvanı ile Beykent Üniversitesinde, üniversite yönetim kurulu üyeliği, senato üyeliği ve uluslararası ilişkiler bölümü başkanlığının yanı sıra, Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde de misafir öğretim üyeliği yaptı.

Dış politika konusunda Türkçe ve İngilizce kaleme aldığı çok sayıda eseri bulunmaktadır. Ayrıca eserleri Japonca, Portekizce, Rusça, Arapça, Farsça ve Arnavutça başta olmak üzere çeşitli dillere tercüme edildi.

1 Mayıs 2009 tarihinde 60ncı T.C. Hükümeti'nin Dışişleri Bakanı olarak atandı.

Evli ve dört çocuk babası olan Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu İngilizce, Almanca ve Arapça bilmektedir

SELAM OLSUN!

Selam olsun bizden güzel dünyaya,

Bahçelerde hala güller açar mı?

Selam olsun sonsuz güneşe, aya,

Işıklar, gölgeler suda oynar mı?

Hepsi güzeldi. Kar, tipi, fırtına,

Günlerin geçişi, ardı ardına.

Hasretsiz bir kanat şakırtısına,

Mavi gökte kuşlar yine uçar mı?

Uzak, çok uzağınız şimdi ışıktan,

Çocuk sesinden, gül ve sarmaşıktan.

Dönmeyen gemiler olduk açıktan,

Adınızı soran, arayan var mı?

Ahmed Hamdi TANPINAR

İÇİMİZDEN BİRİ: EBRU YENİ

Ebru, Antalya'da yaşayan Cerit Hasan rahmetlinin oğlu değerli hemşerimiz Osman Yeni'nin kızı. Selçuk üniversitesi güzel sanatlar fakültesi grafik tasarım 1.sınıf öğrencisi. 5 yıldır resim yapıyor. Antalya güzel sanatlar lisesinden mezun oldu ve Konya'da üniversiteye başladı. Resim yeteneğini babası fark etti. Ebru yeni, babasının kendisi için yaptıklarından dolayı ona çok çok teşekkür ediyor ve "onu çok seviyorum" diyor. Kendisinin yapmış olduğu resimlerden bu sayımızda örnekler sunuyor başarılarının devamını diliyoruz.

Veysel BOZ

HATIRINIZ VAR OLSUN

Antalya'da Nisan ayı bu yıl bol yağmurluydu. Yağmur bereketiyle beraber geliyor ve bu bereketli havalar insanı neşelendiriyor. Ama arka arkaya duyduğumuz kara haberler bizleri üzdü. Tabii ki takdir-i ilahi.

Bir yıl önce Çamköy mahallesinde Çöp efe Mehmet'in evinin yanından geçtik. Ev kalabalıktı. Komşusu gebeş Velinin yanına vardık. Hoş beş sohbet ettik oturduk. Sorduk Veli abi hayırmı Mehmet ağabeyinin evi kalabalık. Veli gelmiş dedi. Hangisi dedim. Veli Sulu, Sulu hasan rahmetlinin oğlu Veli var ya Fransa'da O dedi. O gün kalabalıktı. Kendi kendime bugün misafir çok yarın sakın olur bir hoş geldine geliriz dedim.. Ertesi gün sabah dokuzda yanlarına vardım.

Sabahıla erkenden kalkmış balkonda tek başına oturuyor.

Aşağıdan selam verdim. Tat Osman rahmetlinin kızı Gülistan abla kapıya çıkıp buyur gülü buyur dedi. Çıktım Veli abi gülerek hoş geldin dedi. Bende ona hoş geldin dedim kucaklaştık. Oturup uzun uzun sohbet ettik. Fransa'da yaşamının zorluğu ve çektikleri sıkıntıları anlattı. Bu arada Mehmet abi bahçedeymiş oda geldi. Sohbetimiz devam etti. Bizler konuşurken veli ağabeyinin eşi ve çocukları da geldiler. Onlarla da selamlaştık. Çok uzun oturmuşuz başka misafirler gelmeye başladı. Bizler yavaş yavaş tatlı muhabbetimizi bitirdik.

Ayrılırken Veli abi bizlere de buyurun dedik. Zamanımız az kaldı iznimiz bitti, döneceğiz dedi. Nasip olursa inşallah seneye senin yanına özel olarak geleceğim dedi. Helalleşerek vedalaşıp ayrıldık. Ayrılırken "Hatırınız var olsun yeğenim" dedi.

Ertesi sene yine geldi biz görmedik. Direk Çetmi'ye gitmiş. Ama bu gidiş başka gidiş. Kara toprağa yaratanına dönmüş. Allah C.C. rahmet eylesin. Toprağı bol olsun

Eskici Mustafa

Çetmi'de büyüyenler tanımazlar ama Antalya'da yaşayanlar onu tanırlar. Gençlik yıllarında Antalya'ya gelmiş yerleşmiş. Uzun yıllar bu meslekte çalışmış. Geçimini

burada sağladığı için Mustafa Yazıcı desen tanımazlar ama Eskici Mustafa dersin küçük büyük herkes tanır.

Yazıcı kardeşler Antalya'daydılar. Mustafa, Mehmet, Veli, Ahmet. Ahmet en küçükleriydi. Bir yıl önce oda rahmetli olmuştu. Mustafa abi çok üzülmüştü. "En küçüğümüz ilk ölen oldu" derdi. Sıra sanki kendisindeymiş gibi bir hisle konuşuyordu adeta. Konuşması sertti. Lafı eğip bükmez sadece doğruları konuşurdu. Mizacı öyleydi. Rahmetli sigarayı çok içerdi. Son zamanlar bırakmış ama faydası olmamış. Aniden

fenalaşınca hastaneye kaldırmışlar. Nefes alamamış. Doktor akciğere sondayı salmış ve kalbi durmuş. Allah rahmet eylesin. Bir kızı ve bir oğlu vardı. Kalanlara başsağlığı geçmişlere Allah'tan rahmet dileriz.

Dünden Bu Güne Çetmi'de Hayatın Akışı

- 2 -

Eskiden Çetmi'de kış günlerinin oldukça şiddetli geçtiği rivayet edilirdi. Kış günlerinin çetin şartları altında baharı gelmesi ile birlikte öncelikle bahçelere ahırlarda bulunan tersler (hayvanların atıkları) çekilir. O tersler iyi verim alabilmek için bahçelerde gübre yerine geçer. Bütün kış boyu üst üste ahırların bir köşesine yığılan bu atıklar orada için için yanmaya başlar ve kururlar. Terslerin çekilmesi bittikten sonra bahçelerin sürülmesi işlemine geçilir. Bahçeler sürüldükten sonra arıklar çıkarılarak ekilir. Bahçe küçük bir arazi parçası ama içine hemen hemen her şeyden ekilir. Patates, soğan, fasulye, domates, pancar, pezik, kabak, mısır, çiçek, feslika hele hülasa ne bulunursa ekilir. Bu arada genellikle dik yamaçlarda bulunan bağlar budanır, tımar edilir, kazılır, çubukların boğazları açılır. Çubuklardan budama esnasında kesilen gilimeler bir yere toplanır. Genellikle cergelerin üzerine atılarak onlardan istifade edilir.

Biryandan da

yayla göçü için hazırlıklar başlar. Yarmalar öğünür, un bulgur öğünür ve gavıt yapılır. Bu gavıta göç gavıtı adı verilir.

Göç gavıdı için, buğday, darı, nohut, güneşiki hepsi kâfi miktarda kavrulur. Kavrulan bu gıdalar değirmende ya da elde öğütülerek un ufak edilir. Bunlar pekmezle öğerek sitil ya da helkelere katılır ve göç esnasında yaylaya varıncaya kadar gelen geçen herkese dağıtılır. Yayla göçümünden önce köyün erkekleri yayla yollarını temizlemeye giderler. Hayvanların ve insanların geçeceği yollardaki manileri ortadan kaldırırılar.

Yaylaya gitmeden önce orada yenecek tuz, un, bulgur bulamaç öteberi ne varsa hazırlanır. Tencere, sahin, tas, idare, yatak, çul, çuval, tahra, balta, orak, çıra, çekiç gibi ihtiyaç maddeleri bir kenara istiflenir. Yayla göçüne izin çıkması ile birlikte tellallar vasıtasıyla ilan edilir. "Emmiler dayılar... Duyduk duymadık demeyin ha... El yaylaya göçme zamanı falan gün olacaktır." İşte o zaman gelip çatmıştır artık. Eşek ve katırlar yüklenir. Koyununu, keçisini, inek ve tanasını önüne katan çoluk çocuğu ile birlikte o yıl göçülecek oba salısına doğru yola çıkar. Yürüyemeyecek kadar küçük zayıf ve çelimsiz oğlak ve kuzular torba ile eşeğin üstünde yâda ortasında götürülür. Tavukların yeri köfün veya sepetlerin içidir. Onlarda eşek veya katırın bir denginde yer almışlardır. Yolculuk başlar. Hayat yaylalara doğru akmaktadır artık. Horoz sesleri, kuzu koyun melemeleri, ineklerin mülemesi, kimi zaman eşeklerin anırması... Ve özellikle çocukların sevinç ve neşe içinde kuzuların koyunların arkasından seğırtmesi, oradan oraya sekmeleri... Kırır dah, çüş... Nidaları ile eşek ve katırların yönlendirilmesi arasında yol alınırken köy yavaş yavaş arkada kalmaktadır. Annelerinin arkasına hoboç edilmiş küçücük çocuklar... Büyüklerinin boynunda, kucaklarında taşınan çocuklar... Gençler, ihtiyarlar, genç kızlar ve kadınlar... O gün yaylalara doğru adeta akmaktadır. Yollar gidildikçe dağlar, yaylalar gelenleri bağrına basmaktadır adeta. Sarıçiçekler en zarif endamlarıyla sanki biz buradayız sizleri bekliyorduk der gibiler. Kardelenler boynu bükük mü kalmışlardı karların eteklerinde? Nevruzlar, çiğdemler, laleler, güller sümbüller evet bütün bunlar onları karşılıyordu sanki. Ortalık nasılda şen,

her şey ne kadar da güzel. Hareket eden bütün canlılarda tarifi imkânsız bir gayret, gözle görülür bir neşe... Dağlara kavuşmanın, tabiatla kucaklaşmanın, yaylaları yaylamanın hazzını tadıyordu her şey ve herkes. Nihayet obaya varılır. Önceden tamir edilmiş damlara bütün eşyalar palas pandiras yerleştirilir. Mallar aheste aheste yayılmaktadır. Tavukların kümesi hazırdır. Oğlaklık hemen onun yanında, tanalık biraz büyükce oğlaklıkla bitişiktir... İnekler sığırlar evin etrafında... Davarlar koyunlar ya çelkidedir yâda ardıç ağaçlarının diplerinde.

El yayladan ininceye kadar davarlara çoban tutulur Obada oturanlar keşik yaparak davarları tarlaya vurdururlar. Bu tarlaya vurdurma işi ve keşik de nedir? Der gibi olduğunuzu duyar gibiyiz. Keşik sıra ile sırasına göre manasına, tarlaya vurdurma ise, geceleri sürünün yani davar ve koyunların tarlada yatırılarak sabahlamasını temin etmektir. Tarlada yatırılan malların atıkları tarladan daha iyi verim almak için değerlidir. Bu yüzden keşik yapılır. Keşiklerle beslenen tarla oba sonlarına doğru öküzlerle saban marifetiyle sürülür. Bu işlemin adı tarla etmektir. Tarla böylece dinlenmeye bırakılır.

Çobanların yaptığı işe davar gütmeye denir. Güdülen davarlar sağılmak için ilki yatağına getirilirler. İlki yatağı davarların sağıldığı yer. Genellikle obanın en elverişli yeri seçilir. Burada sağılmayı bekleyen davarlar biraz sonra kümeslerde tutulu bulunan oğlaklarına kavuşmanın heyecanı ile meleşirler. Kuzular bir yandan koyunlar öbür yandan meleşerek tabiatın en güzel seslerinden birini terennüm ederler...

İlkı yatağı elinde tuz çanaklarıyla dolaşan genç kızların veya oğlanların her bir kendi enleri ile enlenmiş keçilerini çağıran sesleri ile yankılanır. Keçi atları onların özelliklerine göre değişir. Gareyce, alaş, sekili, aynalı, akkız, kirez, bayram, küpeli, gabiş, garağız, ak koyun, kara koyun, Sarıkız, akkız, tömülü. Gibi. Süt sağma işlemini gerçekleştirecek kadınlar helke, sitil, ilki torbası, ilki çanağı, tuz torbası ve ilki çöpçünden istifade ederler. Tuz torbası ilki çanağına konacak ve sağım esnasında hayvanın onu yalaması ile rahat durmasına yarayacak tuzun taşındığı kıldan yapılmış kenarları süslü ve uzunca bir ipten halkası olan kesedir. İlkı çöpü ise süt değişiminde kullanılan önemli bir ölçü aletidir. Nihayetinde yassı 2025 cm. uzunluğunda ve ardıçtan yapılmış bir çöptür ama işlevi büyüktür. Sütleri az olanlar üç beş gün arayla birbirlerinin sütünü bir diğerinde biriktirirler. Buna süt değişme denir. Verilen her süt miktarı çöp ile tespit edilir. İşlem çok basittir. Kabin içindeki süte çöp batırılır. Oluşan ıslaklık toza batırılarak seviye tespit edilir. Gerekirse seviyeye bir kertik atılır. Ne kadar süt verilmişse o kadar çöp işaretlenerek biriktirilir. Süt alma sırası gelen verdiği sütün miktarı kadar sütü geri almak için bu çöpler yardımıyla sütünü geri alır.

Sağılan ve biriktirilen sütler mümkünse kazanda kaynatılır. Kazandaki süt iyi kaymak bağlasın diye kevgirlerle savrılır ve üzerine bir saç yarım ay şeklinde örtülerek soğumaya bırakılır. Bu soğuma işlemine südün üyünmesi denir. Yeteri kadar soğuyan

süt ılık haldeyken süt çalma işlemine geçilir. Süt çalmak. Südü yoğurtla mayalayarak yoğurt yapmak demektir. Yoğurtla şerbetlenen süt üyünmeye başlar ve yoğurt olur. Yoğurtlar fazla bekletmeye gelmez. Yayla da olsa hava sıcaktır ekşiyiverir. Yoğurtlar yoğurt ayran yapılmayacaksa yoğurt dökmesi adı verilen bir işlemde geçirilerek değerlendirilir. Temiz bembeyaz keseye dökülen yoğurdun suyu çıkarılır ve sudan arındırdıktan sonra kalan yoğurt kesesinin üzerine geniş taşlar bastırılarak iyice sıkıştırılır.

Kalan yoğurt o kadar katılaşır ki ardından kurutularak peynir gibi ilerde yenmeye hazır hale getirilir. Yoğurtlar ayran yapılacaksa... Ayran yapmak o kadar da kolay değildir tabi. Yayık dağarcığı, yayık dağaları ve bişekten m ü t e ş e k k i l malzemeler hazırlanır.

Yayık kurulur ve içine yoğurtlar dökülerek bişikle yayılmaya başlanır. Yaymak bişegi yayığa daldırarak yoğurtları suyla birlikte ayran oluncaya kadar karıştırmaktır. Yayık yaymak maharet isteyen bir iştir. Ayranın kıvamını tutturmak gerek. Yavaş yavaş kıvamı tuttuğu anlaşılan ayran olmuşsa şayet tuluğun yüzüne yağ tabakası birikir. Biriken yağ tabakası kepçelerle ayrı bir kaba aktarılarak suyla içindeki ayran yağdan arındırılır ve sadece yağ elde edilir. Elde edilen yağ tuzlanarak Ulalara basılır ve yenecek zamana kadar bekletilir. Ayran doyasıya içildikten sonra çeşitli işlemlerden geçirilerek keş yâda peynir haline getirilir. Ayrarı çorbalar yapılır yenir.

Nureddin ÖZEL

BIHTER

Yetmişli yılların başında kaçmıştı Bihter sevdiği oğlana, üstelikte ailesinin tüm karşı koymalarına rağmen. İki gönül bir olursa samanlık seyrana olur derler ya, öyle olmuştu işte iki genç alıp başlarını uçup gitmişler di sanki sevda bulutları gibi.

Bihter okulun en güzel kızı Yusuf'ta okulun en yakışıklı çocuğu, Lisenin bütün oğlanları Bihter'e, bütün kızları da Yusuf'a âşıktı. Hele ben Bihtersiz yaşayabileceğimi bile düşünemiyordum. Onun için uzatmıştım okulu iki yıl. Bihter'le aynı havayı daha fazla teneffüs etmek için. İnadına, inadına zayıf almıştım derslerden. O belki bunu hiç bilmiyordu ama onun için çıkmıştı adım çift dikişçi Salih'e.

O yoktu artık gitmişti, hem de lise diplomasını bile almayı bekleyemeden uçup gitmişti yüreğime bir avuç köz serpererek.

O sene hep Yusuf'la Bihter'in aşkı konuşuldu koca kasabada. Sanki Yusuf ile Züleyha'nın aşkı gibi, hikâyeler çoğaldıkça çoğaldı aşkları üzerine konuşuldukça konuşuldu.

Yusuf'un babası emekli bir öğretmen. Bihter'in babası ise çiftçi. Bihter'in babası ne kadar güzel meyve

ve sebze yetiştiriyorsa, Yusuf'un babası da o kadar güzel hikâyeler yazardı. Hatta ikinci sınıfta onun yazdığı bir hikâyeyi piyesleştirip oynadık bile. Bihter de rol almıştı, o oyunda Bihter'in kocasını rolünü oynamayı o kadar çok istemiştik ki. Ama o rolü Yusuf'a verdi edebiyat hocamız. Bende düşman komutanı rolünü oynadım, 'Hey on beşli on beşli' idi Oyunun adı. Bihter de daha yeni evlendiği kocasını Çanakkale'de savaşa katılması için askere uğurlayan bir taze gelin. Allah bilir ya, Bihter'le Yusuf arasındaki aşkın ta o zaman başlamış olacağını düşünürüm hep.

Üç yıl sonra Bihter'le Yusuf'un İstanbul da olduğunu duyduk. Zaten Yusuf'un abisi de İstanbul da idi, sonra bizim Ömer amca da göçüp gitti İstanbul'a, Ee adamın iki oğlu da orada gidecek tabi.

Evlenip çoluk çocuk sahibi olmama rağmen hala Bihter de idi aklım. Ne zaman kasabaya bayrama seyrana gelseler dünyalar benim olurdu. Yüreğime attığı bir avuç köz durmadan yanıyor, yandıkça da daha çok yakıcı oluyordu. Yo yo düşündüğünüz gibi değil nefsanî bir istek değil benimkisi sadece sevda, sadece bir aşk o kadar işte.

Bihter'lerden en son aldığım haber İzmit'e yerleşmiş olmalarıydı. Yusuf Üniversite okumuş ama her nedense mesleğini yapmayıp İzmit'e bir sarraf dükkânı açmış. Biri kız iki oğlan üç çocuğu olmuş Bihter'in. Uzun zamandır gelmez oldular kasabaya, unuttular buraları, ama ben hep onunla karşılaşım sokaklarda, lisenin önünde öğrenciler dağılırken bir sevgili gibi yüreğinin üstüne bastırarak tuttuğu kitapları ve topuz yapıp iki yanlara saldığı uzun saçlarıyla görünüp kayboluverir birden.

Televizyonlardan deprem haberini duyduğum ilk anda Bihter geldi gözümün önüne. Onca insanın mahşeri yaşadığı, onca evin apartmanın yerle bir olduğu o an ben Bihteri düşünüyordum. Ona bir şey oldu mu acaba. Olsa ne yapabilirdim ki. Bizim sınıftan Tahir İzmit'e yerleşmişti, zaten Bihterle ilgili haberleri de ondan alırdım hep. Hatta kocası Yusuf'un sarraf dükkânının kartını bile göndermişti bana istersen telefon aç konuş diye. Ama ne mümkün bir kez bile olsun arayamadım, Yo yo bir kez aradım ama Bihter di telefona çıkan konuşamadım, bir iki kez alo kimsiniz dedi. Ben Salih diyemedim, onun sesini duymak bütün hafızamı hatta adımları bile silip götürmüştü aklımdan.

Acı büyük, durmadan yayınlanan haberlerde ölü sayısının çok olduğu söyleniyor. Bütün kanallar helikopterlerden çekilen yerle bir olmuş şehir görüntüleri gösteriyor, bense Bihteri düşünüyorum. Telefona uzandı elim, Tahir'i aradım, ama hatlar kesikti. Sabaha kadar Sığaranın birini yakıp birini söndürmüş durmuşum. Evdekiler benim bu aşırı üzüntüme bir anlam veremediler. Olan olmuş tu, giden geri gelmezdi artık. Gerçi bizim hanım benim bu devasız yarımı biliyordu ama Bihter'in İzmit'te olduğunu bilmiyordu. Sabah ezanları okunurken ben yola çıkmıştım, arabaya alabileceği erzak

doldurmuş, evde olan yiyeceklerden, bir küçük tüp, bir kaç battaniye alıp, fırınlardan yeni çıkmış sıcak ekmekle dolduydu arabanın içi. Son sürat İzmit'e gidiyordum. Üstelik sabaha çok önemli bir iş görüşmem olmasına rağmen. Her taraf mahşer yeriymiş sanki yollar kesilmişti arabaları salmıyorlardı. Akramam var yardım götürüyorum diye hayatımın en masum yalanın söyleyince gidebildiğin yere kadar git öyleyse dediler bıraktılar beni. Öğleye doğru bir meydanlıkta bulmuştum Bihteri. Ömer amca da İstanbul'dan gelmiş kucaklaştık ağlaştık.

Bihter beni zor tanıdı. Ben Salih deyince iki elimi tuttu, omzuma başını koyup ağladı bir süre. Yusuf enkaz altındaydı hala, ama yerle bir olan apartmandan sağ Kurtulma ümidi yoktu artık. Ömer amcanın taka arabasına binip İstanbul'a gittiler. Yanında beş altı yaşlarındaki oğlu ve on on iki yaşlarındaki kızı vardı, büyük oğlu yurt dışında okuyormuş. Perişan durumda ve şok içindeydiler. Ama Bihter hala güzeldi, ağlamak belki çaresizlik, belki ümitsizlik, ama ona ağlamak bile yakışıyordu sanki. Ekmek ve battaniyeleri dağıtıp geri döndüm. Bihter İstanbul'a doğru yol alırken ben de kasabaya dönüyordum. Ne yapacaktı Bihter. Genç ve güzel bir kadın üç çocuk, bu devirde bu hayat pahalılığında geçinmek, hele hele çocuk okutmak kolay mı?

Bihter kayın pederi Ömer amcanın evine yerleşmiş, eh Ömer amca bir karı bir koca zaten, oğullarının emanetini sokağa atacak değiller ya. Atmazlar atmasına da yaşamak sadece başını sokacak bir ev demek değil ki. Sarraflık yapan bir insanın eşiydi Bihter, hayatını var üzerine inşa etmiş, yokluk görmemişti ki, birde çocukların ihtiyaçları, çocuk bu senin varını yoğunlu bilmez ki, hele birde dışarıda okuyan çocuk.

Ömer amcanın emekli maaşı sadece ona yetmez. Hani derler ya ayağını yorganına göre uzat diye, uzatacaklar uzatmasına da, yorgan yok ortada. Adam çocuğunun iyi eğitim alması ve de iyi yetişmesini isteyen her baba gibi Ölçmüş biçmiş oğlunu yurt dışına tahsile göndermiş, bir gece yarısı her şeyi alt üst edecek depremi hesaba katamazdı ki.

Bir müddet Ömer amcanın bin bir güçlüklerle artık tükenmek üzere olan hayallerini zorlayarak kâğıtlara döktüğü hikâyeleri daktilo etmiş Bihter. Sağa sola göndermişler. Kitap halinde basılanlar olmuş. Mecmualarda çıkanlar olmuş ama sanatçıya değer verilmeyen bir ülkede kalemle hayat kazanmak ne mümkün.

Yusuf'un Antalya da girdiği yazlık kooperatif hissesini satmışlar üç otuz paraya. Birazını döviz yapıp yurt dışındaki oğlana göndermişler tahsili yarım kalmasın diye. Birazına da küçük bir bakkal dükkânı açmayı düşünmüşler. Açmışlarda. Üç beş kuruş damlaması bir umut bir yaşam tutkusu olmuş onlar için.

İstanbul'a gittim arayıp buldum onları. Kötü bir niyetim yok, amacım onu bir kez daha görmek hepsi bu. Bakkalda oturduk iki saate yakın konuştuk onunla. Dükkân açmasına kendi babası da yardım etmiş. Hatta Ali amca her sene gelir kuru yiyecek getirirmiş köyden. Benim onu sevdiğimi biliyormuş. Ne zaman fark ettin dedim boş ver dedi. Bizim çocukları sordu, okullarını sordu, işimi ve de eşimi sordu. Sonra ufaklık geldi okuldan ilkokul önlüğü ilen, çok tatlı bir çocuk. Annesine yardım ediyor. Annesi prenses diye çağırıyor onu. Prenses mi dedim. Güldü, meğer ufaklığın karşısında hep şen şakrak görünürmüş, Onu üzgün görmeye dayanamamış.

Kendimi böyle avutabildim dedi. Haklısın dedim.

Az sonra Ömer amca geldi. Benim geldiğimi duymuş bir sürü hikâye kitabını koydu önüme, kasabada çocuklara dağıtırsın diye. Ömer amcanın akli fikri kasabada anlaşılan, e insan doğduğu topraklardan kopamaz ki. Hükümet depremzedelerin yarasını saracağiz deyip durur bir faydası oldu mu dedim, Bihter yüzüme baktı, yüreğini göstererek buramdaki yarayı kimse saramaz ki dedi. Haklısın dedim. Para yardımı teklif ettim ödeyemeyiz diye kabul etmediler. Akşama doğru vedalaşıp geri döndüm, beni otogara kadar uğurladılar, gene gel hatta çocuklar da getir diye yalvarıp durdular. Gelirim dedim gelmeden edemezdin zaten.

O Yusufuz yaşamaya alışmıştı belki ama benim onsuz yaşamam mümkün değildi. Bir okul arkadaşı, bir dost gibi bile olsa onun sevgisi beni ayakta tutan tek şey olmuştu çünkü.

Eve gelince topladım çocukları başıma, sevgiden, sevmekten seilmekten anlattım saatlerce. Sevmenin güzelliğinden bahsettim, sevinde neyi severseniz sevin hatta bir ağacı, bir taşı bile olsa sevin diye yalvardım adeta.

Çünkü her kötülüğün başı sevgisizliktendir dedim, sevmek size insan olmanın onurunu insan olmanın hüznünü ve sevincini yaşatacak dedim, güldüler...

2004 Balıkesir -Gönen

Ahmet SEMERCİ

Kuruluşundan günümüze kadar bizlere hizmet veren cetmim com, gerek haberleşme açısından gerekse bilgiye daha kolay ulaşma yönünden çok önemli bir boşluğu doldurmaktadır.

Cetmim com'da bütün hemşerilerimizin istifadesine sunulan hizmetler onu doğru kullandığımız takdirde dahada güzelleşecektir. Ancak ne var ki yapılan çalışmalar art niyetli olmasa da kimi basit, sığ anlayışlar yüzünden akamete uğramakta ve maalesef baltalanmaktadır.

Gerek form sayfaları, gerekse defter bölümüne yazı yazan, görüş belirtenlerin seviyeli ve saygılı bir dille başkalarını incitmeyen bir üslup kullanmaları çok önemlidir. Hakaret eden, birbirini aşağılayan, siteyi mensubu olduğu siyasi görüşün propaganda aracı sanan basit konuları, hatta özel mevzuları buralara taşıyanlar cetmim com'un hizmetlerini sekteye uğratmaktadır.

Yayınlanamayacak derecede silik ve basit fotoğraflar gönderilmekte ve bunlar yayınlansın istenmektedir.

Defter bölümüne gönderilen amaç dışı seviyesiz yazılar orada yayınlanacak mesajlarında süzgeçten geçirilmesi zarureti doğurmuştur. Keza forum köşesi sırf bu yüzden hizmet dışı kalmıştır.

Sitemiz, başka sitelerle karşılaştırıldığında görülecektir ki, yıllarca benzeri olmayan hizmetleri dergiler, resimler, forum, defter, şiir ve yazılarla bizim istifademize sunmuştur. Bizler, tek tek bütün çetmililer olarak bu çalışmalara destek vermek durumundayız ki, cetmim com kesintisiz yayınına devam etsin.

Bu temenniye bütün hemşerilerimizin iştirak edeceğine inanarak herlkesi sitemize katkıda bulunmaya davet ediyoruz.

Çetmi'nin Sesi

**Çetmililer Günü,
9 Ağustos 2009 Pazar.**

Resimler...

Defterden Son Mesajlar...

HUSTARA SEVİK 13.08.2009 18:42:02
bütün çetmililer frankfurttan simlar.herkez gider cetmiye ben giderim tersine.millet trye gidiyor bende trden bura geliyorum .herkez şimdi çetmililer günü heyecanını bekliyor.umarım bin videoya cekerde burda yayınlanır bizde izlenz.bye

HERKEZ USLAN 13.08.2009 18:42:02
bursa daki çetmilik hemşerden kermese toplanacak kermesliklik malları brın önce toplayıp balıfırları toplama yerlerine getirmeleri lazım fazla bi vakitimiz kalmadı bu konuda hemşerileri daha duarlı olmasını istiyorum bütün hemşerilere hayırlı cumalar dilerim allaha emanet olun

ALISEM 13.08.2009 18:42:02
İşte sigaramın birkaç faydası:
- Geceleri oksürüğe yol açıp sık sık uyanmanızı sağlar, böylece evinize hirsiz girdiğini daha kolay fark edersiniz.
- Erken yağta bastonla dolamaya başlayacağınız için size saldıracak köpeklerle karşı bir avantajınız olur.
- Herkesin bir...

2009-06-07 - Kerim **PİRLİK**
Antalya Çetmililer Piri...

Hava durumu
Konya
19.07.2009 20.07.2009
15°C 25°C
Antalya
19.07.2009 20.07.2009
15°C 25°C
Devlet Meteoroloji İstasyonu

Dr. Nevzat Şipleme

SATILIK HAYATIM

Hayat hep bir alış veriş üzerine kurulu desek hakikati incitmiş olur muyuz acep; evde, okulda, işte, otobüs durağında hep bir alış veriş...

Almak ve vermek/satmak illa bir meta üzerinden olmak zorunda değil elbette...

Bu gerçeği de atlamadan söyleyecek olursak; ne alırsak alalım ve ne satarsak satalım tüm bu olanların ortak zemini, görülmeyen yönü, bu sürecin akan hayatımız üzerinden olduğu gerçeğidir...

Dikkatimizi çeken husus budur.

Almak için verdiğimiz şeyi elde etmek içinde bir şey veririz ve bu verdiğimiz hayatımızdır.

Bu sürece hayatımızı ayırırız; hayatımızdan bir bölüm, bir vakit, bir zaman dilimi..

Bir şey alırken yahut satarken akan giden hayatsa ben buna hayat karşılığında almak yahut satmak derim; hayatımı satmak...

Giydiğin elbise, takındığın gözlük, içtiğin sigara, oturduğun ev o evde kullandığın mobilya bindiğin otomobil senin hayatını satın alıyor... Hayatını o şeylere satıyorsun... Nasıl mı?

İçtiğim sigaranın belli bir ücreti var, oturduğum evin belli bir kirası... o sigarayı, o kirayı karşılayabilmek için kaç saat mesai harcamalıyım? Mesai yani hayatımın belli bir bölümünü karşılık olarak vermeliyim hayatımı satmalıyım; bir şey karşılığında bir şey vermek - yalnızca verip, "al senin olsun" demek yetmez bu veriğim kendimce ortaya koyabildiğim

profesyonellik çapında olmalı, avare adamın hayatının belli bir bölümünü vermesi de yetmiyor... Ona vereceğim hayatımı profesyonelce verebilmem için o profesyonelliği elde edebilmek için yaşadım zaten önce ki yıllarımı...

Bu kendisine vakit ayırdığım dostluklarım için de geçerli... Bu dostluklar içinde vakit şuurlu gönül ayırıyorum ve hayat yine akıyor, kayıyor ayaklarımın altından...

Hayatımızı uğruna feda ettiğimiz şeyler kadarız... Dese birileri evet buyuz demekten gurur duyabilecek miyiz?

Hayatını uğruna feda ettiğimiz dünkü "şeyler" için bir nebze vakit ayırsak...

Şu kadar yıllık ömrümüzde, eskilere gidelim el verdiğince; on yıl, yirmi yıl, otuz yıl... Vaktiyle o günkü şuurlumuzla o günün şartlarında "yahu şu şeylerimiz olsa ne güzel olurdu" dediğimiz o şeyleri temin etmek için büyük bedeller ödemeyi göze alabileceğimizi söylediğimiz, elde etmek için büyük bedeller ödediğimiz ve sonunda büyük yahut küçük bedeller, uğraşlar neticesinde temin ettiğimiz şeyleri sıralayalım birer birer... Bu gün elde kalan ne var ve nasıl bir doyum kaldı geriye ve elde ettiğimiz doyum-tatmin nereye gitti... bir bakiverelim sessizce çaktırmadan etrafa...

Hayatı boşa çıkarmak... Diye buna derim ben...

Hadi bakalım o mobilyayı da al belki biter kendinle olan savaşın, tatminsizliğın, doyumsuzluğun... Bir süre daha çalış hayatının bir kısmını da ona "sat"

Sonra güzel bulduğun, olsa iyi olur dediğin başka bir ihtiyaca yöneleceksin... Temin etmek için hayatının bir kısmını daha satılığa çıkaracaksın... İŞTE SEN O SUN, BİZ O YUZ ONLARIN TOPLAMINDAN İBARETSİN, İBARETİZ.

Pazaryerinde avare dolaşanlar gibi gözün bir ona bir buna takılıyor. Biraz vakit geçiriyorsun başında sonra çekip gidiyorsun...

Dünyayı kadına benzetir bazı büyükler... Kadın deyince, Üstad Necip Fazıl'ın bir beyti gelir akla bu bâb ta kullansak umarız ki darılmaz;

"Kadından kendisinde olmayanı isteriz; Hasret yerinde kalır ve biz çekip gideriz..."

Bir üfürümlük sigara, bir oturumluk mobilya, filmlerden ödünç aldığı bir anlık bakış, çevrenden aldığı eğer almışsan- bir küçük bravo... Ne kendine yaradın bunca yıl ne de onlara... Yorgunluğun kârın oldu geldiğin noktada...

Hep bir tatminsizlik ile sürüp giden hayatı doyuracak olan lezzet nedir? Bunun için sırf bunun için hedonist; "hazcı, yaşamın amacı olarak hazı seçmiş olan" felsefî akımlar kurgulanmış ama çöpe atılamayacak, arkasından bakılıp kalınmayacak, çekip gitmeyecek "hazı" keşfedememişlerdir... Pazaryeri hazcılığı...

Henüz şimdi şu an ortaya çıkmış ihtiyaçlarımızın beni yarın yine yarı yolda bırakmayacağını, bir doyumsuzluk, tatminsizlik deryasına bırakıvermeyeceğinin garantisi nedir?

Hayatımız akıp gidiyor... Parça parça, sata sata perakende pazarında...

İLLAKİ SATIYORUZ BAŞKA ÇARESİ YOK NEYE SATACAĞIZ NE EDER HAYATIMIZ NEYİN BEDELİ OLMALI. EN AZINDAN BUNUN KAYGISI?

Bir pınar... "şehrin" asfaltlarından kanalizasyon mazgallarına doğru tükenmeye akanız bizler...

Oysa bizler bu değiliz... Karşılığında hayatını feda ettiğim-iz şeyler değil-iz bunun için bu potansiyel ile gelmedik bu dünyaya... Biz o değiliz biliyorum.

Zaman akar, hayat akar, insan akar... Ötelere akıyoruz gidenlerden belli değil mi?

Akış arayıştır aynı zamanda. Tüm o bitmek bilmez doyumsuzluğumuzun altında yatan, yaşanmaya değer, hayatta "olmaya" değer olanı...

Hayatımız karşılığında satın almaya değer olan nedir?

Mehmet VAROL

Dünden Bu Güne

Yıl 1987. Havaların yavaş yavaş soğumaya, ağaçların yapraklarını dökmeye başladığı köyde işlerin bitimine yakın bir sonbahar günü, babamdan yalvar yakar aldığımız izinle yola çıkıyoruz. O zamanlar şimdiki gibi köyden Antalya'ya direk sefer yapan araba yoktu. Önce Konya'ya eski garaj denen yere, oradan aktarmalı olarak otogara ve oradan Antalya'ya bilet alıp otobüsle gelirdik. Bizde öyle yaptık. Antalya'ya geldik. İlk defa büyük bir şehre gelmenin heyecanı içerisindeydim. Bir taksi tutuldu ve Düden başındaki ağabeylerin evine geldik.

Garip duygular farklı hayaller içindeydim. Ayağımda lastik pabuçlar, üzerimde düzgün olmayan bir elbise bende sıkıntı ve mahcubiyet yapıyordu. O günün sabahı eski siyasilerin siyasete dönüp dönmemelerinin referandumu vardı. ağabeyimgil oylarını kullandılar. Süleyman ağabeyimin bir Peugeot motoru vardı. İşe onunla gidip geliyordu. Ağabeyimin evi iki odalı üzeri kiremitle kaplı küçük bir yerd. Odanın birinde Hüseyin diğesinde Süleyman ağabeyimler kalıyordu. Kapıları ayrı ayırdı. Durumdan hiç kimse şikâyetçi değildi. Kimsenin yarından endişesi yoktu. Öyle tahmin ediyorum ki mahallede bir iki kişide araba vardı. Motosiklet bile lüks sayılırdı. Genelde büyük çoğunluk işe bisikletle gidip gelirdi. Şimdiki gibi insanlar iyi para kazanamıyorlardı. Tek odada kalsa bile herkes halinden memnundu. Siyah beyaz televizyon bile herkeste yoktu. Cumartesiileri Türk filmi çıkacak diye TV. Olan evlere gidilirdi. Her evde buzdolabı, çamaşır makinesi yoktu. Olanlardan buz istenir sular öyle soğutulularak içilirdi. Sonradan merdaneli çamaşır makineleri almaya başladılar. Bulaşık makinesinin ismi bile yoktu. Bu günkü gibi evlere tüp servisinde yoktu. Alınan tüpler bisikletin arkasında ıkına sıkına getirilirdi.

Arada sırada anneler babalar evlatlarına, evlatları onlara ve yakınlarına mektuplar gönderirdi. Bu mektupları okumak

insana apayrı bir keyif verirdi. Genelde mektuplar şöyle sonlanırdı, "kestane kebab, acele cevap". Şimdilerde mektupların yerini mailler, mesajlar aldı. O zamanlar bilgisayarın ismini duyardık ama nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdik. Bizler çocukluğumuzda çamur oynarken şimdiki çocuklar bilgisayar oyunu oynuyorlar. Cep telefonunu bırak normal telefondan bile istediğin kişiyle görüşmek bile çok zordu.

Antalya Konya'ya bağlanır, Konya Taşkent'e Taşkent köy postanesine. Oradan görüşülecek kişi varsa postaneye çağrılır ve bulunmuşsa görüşülürdü. Bu görüşme trafiği bazen iki üç saati bulur bazense yarım güne bile mal olurdu. Bu görüşmeler hal hatır için değil çok acil durumlar için yapıldı. Şimdilerde artık normal ev telefonları bile kullanılmaz oldu. Evlerde televizyonlar çiftter çiftter, yâda LCD veya plazma'lar alınıyor. Cep telefonlarının en iyisi kullanılıyor. Güzel bahçeli gecekonduların yerlerini lüks apartmanlar almaya başladı. Her iki aileden birsinin arabası var. Çamaşır bulaşık makineleri artık lüks değil. Birçok evde bilgisayar ve internet var. Dünyanın her yeri ile iletişim kurabiliyoruz. Canlı olarak görüşüp izleyebiliyoruz. Bütün bunlara rağmen yarından endişeliyiz, hepimizde bir mutsuzluk var.

Bugün Çetmiye baktığımız zaman toprak damların yerini çatılar almış, daireler inşa ediliyor. Çoğu evlerde gün ısılar, çanak antenler, hemen hemen her şey var. Köyde de hızlı bir gelişme ve değişim var. Bütün bunlara rağmen birbirleri ile eskisi kadar sık görüşmüyorlar. Adeta birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Herkesi bir gelecek korkusudur sarmış. Yarın ne olacak endişesi var. Çok az kişiden şükür ifade eden kelimeleri duyabiliyoruz. Belki önceleri karnımız açtı ama gönlümüz toktu. Şimdide karnımız tok, sanırım gözümüz aç. Ne diyelim? Allah bizleri doğru yoldan, imandan ayırmasın. Kendisine daima şükreden kullarından eylesin.

ÇOCUK SAYFASI

Biliyor musunuz?

Sadece Çetmi'de Çetmililer günü kutlanmıyor.
Bursa, İzmir, Antalya, Konya ve Çetmi...

Bilmece

Bir ufacık mil taşı, dolanır dağı taşı. (Göz)
Dağdan gelir, taştan gelir, bir kükremit aslan gelir. (Dere)
Hangi karnede sıfır olmaz? (Sağlık karnesinde)
Meyvelerin şefi kimdir? (Şeftali)
Hiçbir zaman baş aşağı çeviremeyeceğimiz şey nedir? (Top)
Hangi bağda üzüm yetişmez? (Ayakkabı bağında)
Uzaktan kokusu buraya kadar gelir. (Mektup)

Arif ÇAĞLAR

Tekerleme

Sümüklü böcek duvarda gezecek. Annesi onu sopayla dövecek. Annesi aşçı, babası dişçi.
(Cız, cız) Abisi boksör ablası manken hı, hı, hı, kardeşi yaramaz ce, ce, ce...

Akıllı Balık

Nasreddin Hoca bir gün lokantaya girmiş. Bir masaya oturmuş. Başka masada bir müşteri daha varmış. Lokanta sahibi, yiyecek bir tane balık kaldığını ve müşterilerine bu balığı paylaşarak yemelerini önerir. Bunun üzerine hoca, balığın başını ben yiyeceğim çünkü balığın başını yiyen akıllı olur der. Öbür adam hemen lafa atlar: Hayır hocam balığın başı benimdir

Hoca itiraz etmez. Balığın gövdesini yer ve karnı doyar. Öbürü sadece balığın başını yediği için aç kalır. Adam Hocaya, Hocam, ben balığın başını yedim aç kaldım. Sen gövdesini yedin tok kaldın. Hoca bu laf üzerine adama, bak aklın çalıştı işte der.

Hazırlayanlar

İbrahim Arı
Arif Çağlar
Yunus Emre Arı
Mustafa Akbay

Yunus Emre ARI

Mustafa AKBAY

İbrahim ARI

Çetmi'den Haberler

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Mehmet YILDIRIM (Kör Mehmet) Çetmi'de

Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)

Osman AVCI (Avcı Osman)

VEFAT EDENLER

Şehriban ÖZYALÇIN (Ese Hoca Şehriban) D: 1909 - Ö:09.05.2009

Mustafa ERGİN (Karagülle Mustafa) D: 1927 Ö: 09.05.2009

Hasta olan hemşerilerimize acil şifalar, vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret, evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

Avcı Osman Hasta

Çetmi'de büyük küçük herkesin sevdiği avcıların Osman dayı 1 Haziranda beyin damarlarının tıkanması ve tansiyon sonucu vücudunun sağ yanı felç oldu. Zaten önceden sol kolu ve gözü mağdur idi. Bir hafta Konya Sigorta Hastanesinde tedavi edildikten sonra taburcu edilen Osman dayımız, ablası Selim teyzenin evinde yatıyor. Eskisi gibi yemiyor içmiyor, konuşmuyor, rahatsız edilse bile sızlanmıyor. Ablası Selim Teyze'nin elinin tutuyor sadece cansız sol koluyla. Sırtüstü yatakta gün dolduruyor. Yardım olmadan kendisi bir yandan bir yana dönemiyor. Osman dayıyı omzunda değnekle sokakta veya caminin önünde "acele et camiye git" manasında "lölü lölü" derken göreme yiyoruz artık. Bizler gibi yaşasaydı, birilerine bir fenalığı dokunsaydı "Ettiğini çekiyor" derdik belkide. İçimiz buruk, vicdanlarımız rahatsız. Neden niçin gibi suallerle akıl erdirmek yerine "mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler" demekten başka bir şey gelmiyor içimizden. Her daim can yoldaşı olan Selim teyze'ye Allah c.c. sabır ve kolaylıklar ihsan etsin. O'nun Razi olduğu kullardan olur inşaallah.

DAĞ ERIĞİ

İbrahim ÜNAL

BOZ ARMUT

KIŞ ARMUDU

Dağ eriği bahçelerde de yetişir, lakin dağda yetişenin ekşiliği daha fazla olduğu için o ismi uygun görmüşler. Bazı insanlar şerbet eriği, kızıl erik, cıssı eriği, hekim eriği varken neden dağ eriğine itibar gösterirler. Tekkeş armudu, kantartop armudu, ekşi armut, sarı armut, Ankara armudu varken de boz armudu, kış armuduna meyil verdiklerini yargılamak isterler, küçümserler o meyveleri.

Farkına varmadan da Allah'ın işine müdahale ederler. Bilmezler ki Allah'ın yarattığı her şeyin mutlaka ve mutlaka insanlara olmasa diğer canlılara yararı vardır. O yaratıcı lüzumsuz bir şey yaratmaz.

Dağ eriğinin C vitamini deposu olduğunu demek ki bu güne kadar duymamışlar. Çocukken sık sık bademciklerim şişirdi. Annem 5 6 dağ eriğini sıcak suda pişirir çekirdeğini çıkarır, bezin üzerine yayar çenemin altına sarardı. Sabaha iyileşirdim. Babaannem gırtlardı, hafta elini bana vermişti. Boğazımda bir yanma, bademciklerimde bir şişme olursa kendi kendimi gırtlardım.

Ankara'da akrabaların birisinin bademcikleri şişmiş. Limonu dörde bölmüş, sarmış. Geçmeyince doktora gitmiş, doktorun bir şey sardınız mı sorusuna limon sardık deyince limonu saracağınıza yedirseydiniz demiş.

Dağ kelimesini elan, kaba, hoyrat anlamında yorumlayanlar az değil. Konya'da öğrenci olarak okuduğum yıllarda belki de bizleri hor görmek, belki de kızdırmak için olduğumuz mahallenin bazı densizleri kadın erkek dağlı derlerdi. Bazılarına hiç cevap bile vermezdik. Cevap vermemiz gerektiği zamanda "dağlı olmaktan iftihar duyarız, ovanın kulağı tozlu değil" derdik.

Alay etmeye çalıştıkları dağlıların dürüstlüğü, çalışkanlığını, eşlerine ve çocuklarına bağlılıklarını görünce dediklerinden utanmadılar. Ama "damadım dağlı gelinim dağlı" diye övünmeye başladılar. Onlar damatlarını ve gelinlerini methettikçe göğsümüz kabarıyordu. Niye yalan söyleyeyim 70 yıldır Konya'dayım lakin Konyalı olamadım. Üç yıl önceki yazdığım şiirde "taşımı toprağımı aradım bulamadım, altmış yedi yıl geçti Konyalı olamadım" beytini kondurmuştum. Taşkent'in dağlarını, bağlarını bahçelerini, taşlarını her mevkiini saymaya kalksam sayfalar dolar. İşte ben oralıyım halen dağlıyım ve dağlı kalacağım.

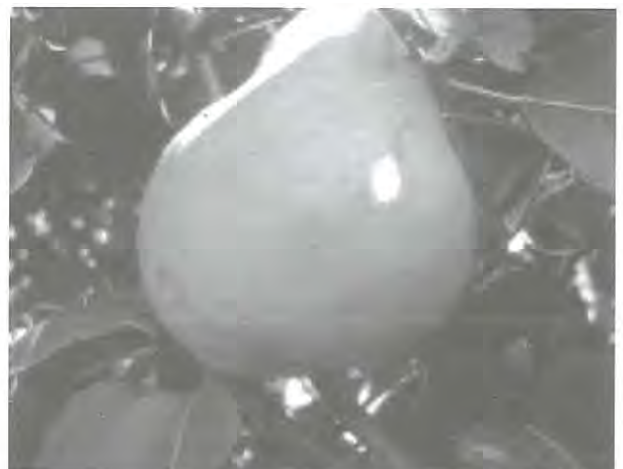
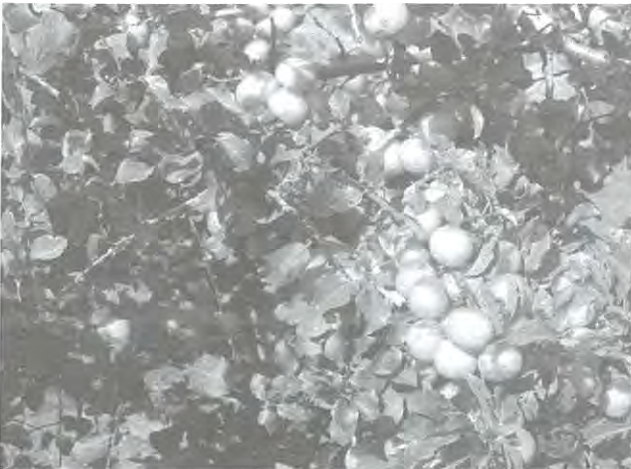
Eskiler dediklerimiz, bir yerde küçümsediklerimiz atalarımız sınaya sınaya bazı kurallar koymuşlar. Yılan otu çorbasına dağ eriği atılmalıdır, bakla dediğimiz aslında kurutulmuş daneli fasulye yemeğine mutlaka dağ erik konmalıdır. Hem kabuklu baklaya hem de tarhanaya pişerken kurutulmuş et konmalıdır. Doğru bambaşka bir lezzet veriyor yemeğe.

Hakir gördükleri boz armut. Yaprakları boz olduğu için o isim layık görülmüş. Geçmiş yıllarda Taşkent'te gök iken yolduğum, Konya'ya gelince eren boz armutlardan bir tabağa üçer boz armut yanlarına da çatal ve bıçak koyup, misafirlere ikram edince gülüşmeye başladılar. Yahu bu ne dediler. Bu armut böyle yenir dedim. O boz armutları meyveden saymayan bazı hemşerilerim bir kıtlık senesinde kendi nineleri değilse de akrabaları veya komşu kadınların dağlardaki boz armutları tamamen toplayıp, yarıp, kurutup, değirmenden un yaptıktan sonra evdeki çavdar veya buğday ununa karıştırıp ekmek eylediklerini nereden bilsin. Boz armut ununa "ahlat unu" denirmiş. Güzel güneşli bir günde gevene mi yoksa yola mı gitmiş hava birden bire bozmuş kar tipi onlara şu beyit yakılmış. "on iki gün arası, elma deresi, kabak boğazındaki ahlat ununu, yiyip yatsan, olmaz mıydı, ay geberesi"

Haber aldım hem de çok üzüldüm. Bu yıl dağlarda ne dağ eriği nede boz armut, kış armudu yokmuş. Evvel otluklar korunurdu demek ki kasapların keçileri sizin beğenmediğiniz dağ eriği, boz armut, kış armudunun hem taze dallarını gevmiş hem de meyvelerini. Hani şu bizim etini severek yediğimiz keçiler.

Sıra kış armuduna geldi ama bende doldum. Vah... vah... Vah... Korunmasız otluklar, birkaç kişinin krallıklarını ilan ettiği dağlar. Daha ne kadar sürer. Herhalde büyük koruyucudan ihtar yiyene kadar.

Saygılar Sevgiler...

15. ÇETMİLİLER Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günü

15. Çetmililer
Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günümüze
Onurlandırmanızı Dileriz.

Mehmet BALCI
Çetmililer Vakfı Başkanı

Osman ARI
Çetmi Kasabası
Belediye Başkanı

07 Ağustos Cuma
Kermes Açılışı

08 Ağustos Cumartesi
Kabir Ziyareti
İkindi Namazı'nı Müteakip

09 Ağustos Pazar
Sıla Yemeği
Saat: 11:00 - 13:00

Mehteran Yürüyüşü
Saat: 14:00

Protokol Konuşmaları
Saat: 20:00

Türk Halk Müziği Konseri
Solistler
Günay ŞİMŞEK & Hamit ALP

Yer
Çetmi Kasabası, Taşkent / KONYA
Tel: 0 332 493 3010-20

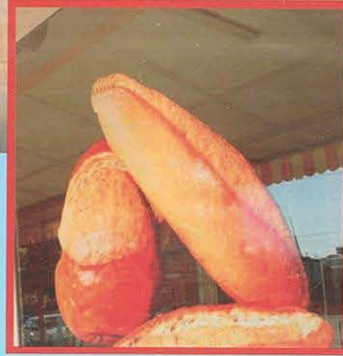
İzmir'de Çetmililer Pikniğinden

KARAFIRIN

Unlu Mamulleri

Aradığınız Lezzet
En Taze Ürünler
Ferah Bir Mekan
Hijyenik
Hızlı Servis

Toptan Perakende
Ekmek, Pasta, Tatlı Çeşitleri
Telefon
0.242.462 14 75

M. 0.532.684 04 15 V: 0.542.637 58 95 M: 0.537.728 66 26

Atatürk Bulvarı. Hacılar Mah. No:54/A Pınarlı / ANTALYA